

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 899

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 19 decembrie 2011

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.273 din 29 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 371 ¹ alin. 3, art. 403 alin. 1 și 3, art. 454 și art. 457 din Codul de procedură civilă	2-4	Decizia nr. 1.308 din 4 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc și art. 70 alin. (1) lit. g) din Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000	20-22
Decizia nr. 1.274 din 29 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 244 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură civilă	4-6	Decizia nr. 1.310 din 4 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. (2) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	22-23
Decizia nr. 1.275 din 29 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 57 alin. 3 din Codul de procedură civilă	6-7	Decizia nr. 1.317 din 11 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 378 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 13 alin. (1) din Legea nr. 678/2001 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane	24-25
Decizia nr. 1.282 din 29 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești coroborat cu art. 27 pct. 1, 2, 3, 5, 6, 8 și 9 din Codul de procedură civilă	8-9	Decizia nr. 1.318 din 11 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 224 și art. 911 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție	26-28
Decizia nr. 1.297 din 4 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 129 alin. (1), (2), alin. (3) teza întâi și alin. (4) teza întâi din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	9-11	Decizia nr. 1.327 din 11 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției	28-29
Decizia nr. 1.299 din 4 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 132, 133, 195 și 196 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale și ale art. 581 din Codul de procedură civilă	11-13	Decizia nr. 1.333 din 11 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) și art. 13 alin. (1) din Legea nr. 678/2001 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane	30-31
Decizia nr. 1.300 din 4 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (6) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic	13-15	Decizia nr. 1.346 din 13 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (1) și (3) din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului	31-32
Decizia nr. 1.303 din 4 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (10) din Legea energiei electrice nr. 13/2007 și ale art. 14 alin. (1) și art. 15 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	15-18		
Decizia nr. 1.304 din 4 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 81 alin. (1), art. 82 alin. (3) și art. 84 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România	18-20		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.273**

din 29 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 371¹ alin. 3, art. 403 alin. 1 și 3, art. 454 și art. 457 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 371¹ alin. 3, art. 403 alin. 1 și 3, art. 454 și art. 457 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Unimet Cug” — S.A. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 10.796/211/2009 al Judecătoriei Cluj-Napoca, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.135D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Sentința civilă nr. 3.654/a/2010 din 17 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 10.796/211/2009, **Judecătoria Cluj-Napoca a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 371¹ alin. 3, art. 403 alin. 1 și 3, art. 454 și art. 457 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Unimet Cug” — S.A. din Cluj-Napoca într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației la executare formulată cu privire la actele de executare silită întocmite într-un dosar executiv.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține, în esență, că art. 371¹ alin. 3 din Codul de procedură civilă contravine prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1), art. 21, art. 45, art. 126 alin. (6) și ale art. 129, întrucât dau posibilitatea executorului judecătoresc să cuprindă în procesul-verbal, care devine titlu executoriu, sume care nu țin de raportul juridic ce a stat la baza emiterii titlului executoriu principal ori să le stabilească după libera sa alegere. Textul de lege criticat instituie un privilegiu în favoarea creditorului prin reglementarea unui ansamblu de mijloace procedurale menite să facă posibilă realizarea dreptului acestuia. Or, începerea în mod simultan a formelor de executare silită conduce la încălcarea libertății economice consacrate de art. 45 din Constituție.

Se arată că art. 403 alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă înfrânge dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) și art. 44 alin. (2), deoarece lasă la aprecierea instanței suspendarea

executării silită, deși se achită cauțiunea în cuantumul fixat. Nefiind stabilite criteriile determinate sau determinabile pentru suspendarea executării silită, se creează stări de inegalitate în fața legii.

Se mai reține că art. 454 din Codul de procedură civilă încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1), art. 21, art. 53 și ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale prin raportare la art. 11 alin. (2) din Legea fundamentală, întrucât lasă la îndemâna executorului judecătoresc dispunerea înființării popririi, iar de înființarea acesteia ia cunoștință numai creditorul, fiind astfel instituit un privilegiu în favoarea acestuia. Autorul excepției consideră că art. 454 din Codul de procedură civilă reprezintă o restrângere a exercitării drepturilor constituționale menționate, nejustificată de existența vreuneia dintre situațiile prevăzute la art. 53 din Constituție.

În fine, autorul excepției consideră că art. 457 din Codul de procedură civilă contravine prevederilor art. 41 alin. (2) din Constituție, deoarece blocarea tuturor conturilor bancare ale angajatorului are ca efect neplata salariilor și a obligațiilor conexe către bugete, ceea ce înseamnă afectarea și îngrădirea dreptului la muncă al salariaților.

Judecătoria Cluj-Napoca consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 371¹ alin. 3, art. 403 alin. 1 și 3, art. 454 și art. 457 din Codul de procedură civilă, texte de lege care au următorul cuprins:

— Art. 371¹ alin. 3: „*Executarea silită are loc în oricare dintre formele prevăzute de lege, simultan sau succesiv, până la realizarea dreptului recunoscut prin titlu executoriu, achitarea dobânzilor, penalităților sau a altor sume, acordate potrivit legii prin acesta, precum și a cheltuielilor de executare.*”;

— Art. 403 alin. 1 și 3: „*Până la soluționarea contestației la executare sau a altei cereri privind executarea silită, instanța competentă poate suspenda executarea, dacă se depune o cauțiune în cuantumul fixat de instanță, în afară de cazul în care legea dispune altfel.*”

[...]

Asupra cererii de suspendare formulate potrivit alin. 1 și 2, instanța, în toate cazurile, se pronunță prin încheiere, care poate fi atacată cu recurs, în mod separat.”;

— Art. 454: „Poprirea se înființează fără somație, prin adresă însoțită de o copie certificată de pe titlul executoriu, comunicată celei de-a treia persoane arătate la art. 452, înștiințându-se totodată și debitorul despre măsura luată.

În adresa de poprire se va pune în vedere celei de-a treia persoane, care devine potrivit alin. 1 terț poprit, interdicția de a plăti debitorului sumele de bani sau bunurile mobile incorporale ce i le datorează ori pe care i le va datora, declarându-le poprite în măsura necesară pentru realizarea obligației ce se execută silit.

Adresa de înființare a popririi va cuprinde numele și domiciliul debitorului persoană fizică ori, pentru persoanele juridice, denumirea și sediul lor, precum și codul de identificare fiscală.

În cazul în care se solicită înființarea popririi pentru toate conturile unei persoane juridice, inclusiv pentru conturile subunităților fără personalitate juridică ale acesteia, se vor indica elementele de identificare pentru fiecare titular de cont în parte, respectiv pentru fiecare subunitate a societății debitoare.

În cazul în care adresa de înființare a popririi se adresează unei unități operaționale a unei bănci, poprirea va fi înființată asupra conturilor pe care debitoarea urmărită le are deschise la acea unitate.

În cazul în care poprirea a fost înființată ca măsură asiguratorie și nu a fost desființată până la obținerea titlului executoriu, se va comunica terțului poprit copie certificată de pe titlul executoriu în vederea îndeplinirii obligațiilor prevăzute de art. 456.

Indisponibilizarea sumelor de bani sau a bunurilor mobile incorporale poprite va înceta dacă debitorul consemnează, cu afecțiune specială, întreaga valoare a creanței la dispoziția creditorului urmăritor. Debitorul va înmâna recipisa de consemnare executorului judecătoresc, care va înștiința de îndată pe terțul poprit.”;

— Art. 457: „În cazul debitorului titular de conturi bancare, poprirea se înființează potrivit art. 453.

În cazul popririi sumelor de bani din conturile bancare, pot face obiectul executării silite prin poprire atât soldul creditor al acestor conturi, cât și încasările viitoare.

La data sesizării băncii, sumele existente, precum și cele provenite din încasările viitoare sunt indisponibilizate în măsura necesară realizării creanței. Din momentul indisponibilizării și până la achitarea integrală a obligațiilor prevăzute în titlul executoriu, inclusiv pe perioada suspendării executării silite prin poprire, terțul poprit nu va face nicio altă plată sau altă operațiune care ar putea diminua suma indisponibilizată, dacă legea nu prevede altfel.

Dispozițiile alin. 2 sunt aplicabile și în cazurile în care poprirea se înființează asupra titlurilor de valoare sau altor bunuri mobile incorporale urmăribile ce se află în păstrare la unități specializate.

În cazul sumelor urmăribile reprezentând venituri și disponibilități în valută, băncile sunt autorizate să efectueze convertirea în lei a sumelor în valută, fără consimțământul titularului de cont, la cursul de schimb comunicat de Banca Națională a României pentru ziua respectivă, în vederea consemnării acestora potrivit dispozițiilor art. 456.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 11 alin. (2) privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 41 alin. (2) privind dreptul la muncă al salariaților, art. 44 alin. (2) privind ocrotirea proprietății private, art. 45 privind principiul libertății economice, art. 53 privind restrângerea

exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 126 alin. (6) privind controlul judecătoresc și art. 129 privind folosirea căilor de atac din Constituție, precum și art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai făcut, în numeroase rânduri, obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași prevederi din Legea fundamentală ca și în prezenta cauza și cu motivări asemănătoare, prilej cu care Curtea a reținut că textele de lege criticate sunt în concordanță cu Constituția, în acest sens fiind Decizia nr. 774 din 20 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 715 din 23 octombrie 2007, Decizia nr. 346 din 18 septembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 751 din 27 octombrie 2003, Decizia nr. 9 din 18 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 115 din 4 februarie 2005, și Decizia nr. 1.498 din 10 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 909 din 24 decembrie 2009.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3711 alin. 3 din Codul de procedură civilă, Curtea a reținut că prin intermediul acestor dispoziții legiuitorul a instituit un ansamblu de mijloace procedurale menite să facă posibilă realizarea efectivă a dreptului chiar și în cazurile în care debitorul nu își execută de bunăvoie obligația stabilită prin hotărârea unei instanțe sau printr-un alt titlu executoriu. Astfel, executarea silită intervine numai în cazul neexecutării de bunăvoie a măsurilor dispuse de judecător, fără a se încălca dispozițiile din Legea fundamentală invocate de autorul excepției.

Curtea nu poate reține încălcarea dispozițiilor art. 45 din Constituție, întrucât a statuat că, potrivit normei constituționale, libertatea economică nu este absolută, ci trebuie exercitată în condițiile legii. Așadar, nu se poate susține că executarea silită a debitorului conduce la încălcarea libertății economice a acestuia.

Referitor la dispozițiile art. 403 alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă, Curtea a constatat că acestea reglementează posibilitatea instanței de a suspenda executarea silită până la soluționarea contestației la executare, dacă se depune o cauțiune al cărei quantum este fixat de instanță. Instituirea obligației de plată a cauțiunii, ca o condiție a suspendării executării, are o dublă finalitate, și anume, pe de o parte, aceea de a constitui o garanție pentru creditor, în ceea ce privește acoperirea eventualelor daune suferite ca urmare a întârzierii executării silite, prin efectul suspendării acesteia, și, pe de altă parte, de a preveni și a limita eventualele abuzuri în valorificarea unui atare drept de către debitorii rău-platnici, iar art. 403 alin. 3 reprezintă o garanție a părților interesate de a ataca încheierea dată asupra suspendării executării silite.

În ceea ce privește încălcarea prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea a stabilit că, în măsura în care reglementarea dedusă controlului se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare, critica cu un atare obiect nu este întemeiată.

Cu privire la susținerile autorului excepției referitoare la încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 44, Curtea a constatat că și acestea sunt neîntemeiate, deoarece debitorul trebuie să execute voluntar și cu bună-credință obligația certă, lichidă și exigibilă constatată prin titlul executoriu, pentru a nu leza dreptul legal recunoscut al titularului creanței, or, în speță, executarea silită a fost pornită pentru neplata unor datorii.

Analizând critica art. 454 din Codul de procedură civilă, Curtea a reținut că poprirea se realizează prin intermediul unei proceduri suplă și rapide în vederea recuperării creditului,

dispozițiile criticate având ca finalitate tocmai asigurarea celerității executării prestației la care debitorul este obligat printr-un titlu executoriu. În considerarea acestor rațiuni și pentru prevenirea unor eventuale abuzuri din partea debitorilor rău-platnici, în sensul tergiversării executării obligațiilor ce le incumbă, legiuitorul a prevăzut în mod expres înființarea poprii, fără obligația somării prealabile a debitorului, însă, în condițiile în care respectivul debitor are posibilitatea de a lua cunoștință despre înființarea poprii, textul de lege criticat nu lezează în niciun fel accesul liber la justiție sau dreptul persoanei la apărare. Astfel, în temeiul art. 399 și următoarele din Codul de procedură civilă, care prevăd că împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați sau vătămați prin executare, debitorul beneficiază de toate garanțiile procesuale pentru realizarea deplină a acestor drepturi, supunând cenzurii instanței măsura dispusă, în cadrul unei proceduri contradictorii.

Curtea a reținut că din interpretarea dispozițiilor art. 457 din Codul de procedură civilă rezultă că în cazul debitorului titular de conturi bancare, la cererea creditorului, poprirea se înființează asupra sumelor existente și viitoare, acestea fiind indisponibilizate numai în limita necesară realizării creanței. Prin această măsură este anihilată reaua-credință a debitorului care refuză să execute voluntar o obligație certă, lichidă și exigibilă ce constituie titlu executoriu.

Întrucât indisponibilizarea operează numai în limita creanței, nu poate fi reținută critica potrivit căreia această procedură

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3711 alin. 3, art. 403 alin. 1 și 3, art. 454 și art. 457 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Unimet Cug” — S.A. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 10.796/211/2009 al Judecătoriei Cluj-Napoca.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.274

din 29 septembrie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 244 alin. 1 pct. 2
din Codul de procedură civilă**

Augustin Zegrean — președinte
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Mircea Ștefan Minea — judecător
Iulia Antoanella Motoc — judecător
Ion Predescu — judecător

Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Andreea Costin — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 244 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Marinela Corduneanu în Dosarul nr. 4.950/245/2010 al Judecătoriei Iași — Secția civilă, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.137D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 10 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.950/245/2010, **Judecătoria Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244 alin. 2 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Marinela Corduneanu într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate de autorul excepției împotriva încheierii pronunțate de Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară — Biroul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Iași prin care a fost dispusă notarea în cartea funciară a sechestrului asigurator la solicitarea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism — Serviciul Teritorial Iași, în condițiile în care cererea autorului excepției de neconstituționalitate de suspendare a judecării cauzei, în temeiul art. 244 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură civilă, a fost respinsă prin încheiere.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât legiuitorul lasă la aprecierea instanței oportunitatea suspendării judecării cauzei, fapt ce pune textul criticat într-o vădită contradicție cu dispozițiile constituționale. Prin insuficiența reglementare se dă naștere unui evident arbitrar, în sensul că instanțele de judecată interpretează în mod diferit situații identice, ceea ce conduce la o practică neunitară. Autoarea excepției mai arată că există un dezechilibru evident și o inegalitate între justițiabilii ce apelează la instanțe diferite.

Judecătoria Iași — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dispozițiile legale criticate oferă instanței posibilitatea de a aprecia asupra oportunității suspendării cursului judecării, și poate fi luată prin exercitarea rolului activ al instanței.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie prevederile art. 244 alin. 2 din Codul de

procedură civilă. În realitate, din motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea observă că autoarea acesteia, prin critica sa, vizează exclusiv art. 244 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură civilă, text asupra căruia Curtea urmează să se pronunțe prin prezenta decizie. Textul de lege criticat are următorul cuprins:

„Instanța poate suspenda judecata: [...]

2. când s-a început urmărirea penală pentru o infracțiune care ar avea o înrăurire hotărâtoare asupra hotărârii ce urmează să se dea.”

În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 124 alin. (2) privind înfăptuirea justiției din Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că art. 244 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură civilă reglementează unul din cazurile de suspendare facultativă a judecării procesului civil atunci când s-a început urmărirea penală pentru o infracțiune care ar avea o înrăurire hotărâtoare asupra hotărârii ce urmează să soluționeze cauza. Curtea reține că sfera de apreciere a judecătorului este circumscriasă numai la situațiile în care există o soluție de începere a urmăririi penale — criteriu clar și obiectiv. Textul evocă ipoteza când acțiunea civilă este sau devine dependentă de soluția ce s-ar da în acțiunea penală.

Curtea, prin deciziile nr. 29 din 27 ianuarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 170 din 26 februarie 2004, și nr. 280 din 28 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 386 din 5 mai 2006, a stabilit, cu valoare de principiu, că suspendarea cauzei, în ipotezele prevăzute de art. 244 din Codul de procedură civilă, nu încalcă art. 21 din Constituție și că este de natură să preîntâmpine situațiile în care instanțele judecătorești ar pronunța hotărâri contradictorii, cu efecte nedorite asupra stabilității raporturilor juridice existente între părți. Pe de altă parte, având posibilitatea de a aprecia oportunitatea suspendării cursului judecării, instanța este chemată să cenzureze toate acele cazuri care ar putea constitui pretext pentru tergiversarea judecării. Prin urmare, lăsarea măsurii suspendării la aprecierea judecătorului este menită să îi permită acestuia să își exercite rolul activ, sancționând eventualele tentative de exercitare abuzivă a drepturilor procesuale, incontestabil mai eficient decât în situația în care suspendarea ar avea caracter imperativ.

Totodată, Curtea reține că dispozițiile art. 244 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură civilă care prevăd posibilitatea suspendării cauzei atunci când s-a început urmărirea penală pentru o infracțiune care „ar avea o înrăurire hotărâtoare asupra hotărârii ce urmează să se dea” sunt și o aplicare a art. 19 alin. 2 din Codul de procedură penală care consacră regula „penalul ține în loc civilul”, rezolvarea cauzei penale având, deci, prioritate (*mutatis mutandis* a se vedea pentru procedura fiscală, Decizia nr. 1.237 din 18 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 841 din 15 decembrie 2008). În același sens sunt și prevederile art. 22 alin. 1 din Codul de procedură penală, potrivit cărora hotărârea definitivă a instanței penale are autoritate de lucru judecat, în fața instanței civile, cu privire la existența faptei, a persoanei care a săvârșit-o și a vinovăției acesteia.

De asemenea, Curtea observă că, în cazul în care ulterior pronunțării hotărârii ce soluționează pe fond pricina, se descoperă o infracțiune privitoare la pricină, este deschisă calea revizuirii hotărârii (art. 322 din Codul de procedură civilă).

În plus, împotriva încheierii prin care s-a dispus suspendarea judecării se poate face recurs, în mod separat, în temeiul art. 244¹ din Codul de procedură civilă.

Curtea constată că dispozițiile de lege criticate nu contravin principiului egalității în fața legii, consacrat prin art. 16 din

Constituție, deoarece, așa cum a statuat Curtea Constituțională în mod constant în jurisprudența sa, acest principiu constituțional presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea, el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite (a se vedea Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). Or, justițiabilii care se adresează unor instanțe diferite pe calea unor proceduri diferite nu pot fi considerați în situații juridice egale.

Curtea reține, de asemenea, că reglementarea art. 244 din Codul de procedură civilă a fost adoptată de legiuitor în cadrul

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 244 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Marinela Corduneanu în Dosarul nr. 4.950/245/2010 al Judecătorei Iași — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.275

din 29 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 57 alin. 3 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 57 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „ATM Construct” — S.A. din Ploiești în Dosarul nr. 9.335/105/2006 al Tribunalului Prahova — Secția civilă, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.160D/2010.

La apelul nominal se prezintă partea Emilia Florescu personal, lipsind autorul excepției și celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Partea Emilia Florescu solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

competenței sale, astfel cum este determinată prin dispozițiile art. 126 alin. (2) și art. 129 din Constituție, potrivit cărora „Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”, iar „Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”. Legiuitorul este deci îndreptățit să stabilească măsurile legislative adecvate pentru a se asigura desfășurarea proceselor și pentru a împiedica abuzul de drept.

Având în vedere toate aceste considerente Curtea constată că nu se încalcă nici prevederile art. 124 alin. (2) din Constituție potrivit cărora „Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți”.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, făcând referire la jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 9.335/105/2006, **Tribunalul Prahova — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 57 alin. 3 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „ATM Construct” — S.A. din Ploiești într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației formulate în baza Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile legale criticate aduc atingere prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece cererea de chemare în judecată poate fi formulată diferențiat în raport de calitatea procesuală a părților din proces, ceea ce stabilește o inegalitate evidentă, fiind astfel încălcat principiul egalității cetățenilor în drepturi. Cu referire la înfrângerea art. 21

alin. (3) din Constituție, autorul arată că dispoziția legală criticată permite reclamantului să ceară introducerea în cauză și a altor persoane care vor lua procedura din acel stadiu, fiind astfel încălcat dreptul la apărare al intervenientului, care se vede pus în situația de a-i fi opuse probe deja administrate cu încălcarea principiului nemijlocirii și contradictorialității administrării probelor în procesul civil, ceea ce reprezintă și o încălcare a art. 24 din Constituție.

Astfel, prin dispoziția legală criticată se limitează dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil al unei părți din proces, această discriminare procesuală fiind o inegalitate de tratament judiciar.

Tribunalul Prahova — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dispozițiile legale criticate sunt perfect constituționale, constituind o normă de procedură adoptată cu respectarea art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 57 alin. 3 din Codul de procedură civilă, text de lege care are următorul conținut: „*Cererea făcută de reclamant se depune cel mai târziu până la închiderea dezbaterilor înaintea primei instanțe*”.

În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, precum și art. 24 privind dreptul la apărare din Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității art. 57

alin. 3 din Codul de procedură civilă și a reținut, de exemplu, prin Decizia nr. 118 din 19 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 298 din 16 aprilie 2008, și Decizia nr. 1.300 din 2 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 106 din 20 februarie 2009, că, potrivit textului de lege criticat, închiderea dezbaterilor în fața primei instanțe constituie momentul procesual până la care reclamantul poate să depună o cerere de chemare în judecată a unei alte persoane ce pretinde aceleași drepturi, cerere care se va judeca în cauza respectivă. Opțiunea legiuitorului se explică prin necesitatea ca terții care vor fi chemați în judecată să beneficieze de aceleași etape procesuale ca și părțile din dosar în scopul respectării dreptului lor la apărare.

Curtea mai observă că, în condițiile art. 135 din Codul de procedură civilă, cererea reclamantului de introducere a unei alte persoane în judecată, care nu a fost făcută în termenul prevăzut de lege, se va judeca separat.

Prin urmare, Curtea reține că art. 57 alin. 3 din Codul de procedură civilă nu aduce atingere dreptului de acces la justiție, egalității în drepturi și nici dreptului la apărare, reclamantul beneficiind de toate mijloacele procesuale și căile de atac necesare asigurării dreptului său la un proces echitabil.

Totodată, Curtea observă că dispozițiile legale criticate sunt norme de procedură adoptate cu respectarea art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală.

Astfel, momentul diferit, stabilit în funcție de calitatea procesuală a părților, până la care poate fi introdusă cererea de chemare în judecată a unei persoane care ar putea să pretindă aceleași drepturi ca și reclamantul nu instituie nicio discriminare între părți. Acesta se justifică prin faptul că pârâtul este în măsură să cunoască persoanele care pot pretinde aceleași drepturi ca și reclamantul, încă de la primirea copiei de pe cererea de chemare în judecată, pe când reclamantul află, în majoritatea cazurilor, pe parcursul procesului despre existența acestor persoane.

De asemenea, Curtea mai reține că atât reclamantul, cât și pârâtul beneficiază în cadrul procesului civil de suficiente mijloace de apărare și garanții procesuale care să le asigure dreptul la un proces echitabil, cu respectarea principiului egalității armelor.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată de Curte prin deciziile menționate, precum și considerentele care le-au fundamentat sunt valabile și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 57 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „ATM Construct” — S.A. din Ploiești în Dosarul nr. 9.335/105/2006 al Tribunalului Prahova — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.282

din 29 septembrie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (1)
din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești coroborat cu art. 27 pct. 1, 2, 3, 5, 6, 8 și 9
din Codul de procedură civilă**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești coroborat cu art. 27 pct. 1, 2, 3, 5, 6, 8 și 9 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Lucian Ion Răduș din Constanța în Dosarul nr. 27.360/212/2010 al Judecătoriei Constanța — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.465D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, având în vedere jurisprudența Curții în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 27.360/212/2010, **Judecătoria Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești coroborat cu art. 27 pct. 1, 2, 3, 5, 6, 8 și 9 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Lucian Ion Răduș într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de recuzare a unui executor judecătoresc.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale întrucât reprezintă numai o normă de trimitere la dispozițiile din Codul de procedură civilă și nu reglementează expres motivele de recuzare a executorilor judecătorești, iar, în opinia sa, limitarea acestora la cazurile prevăzute de art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 coroborat cu art. 27 pct. 1, 2, 3, 5, 6, 8 și 9 din Codul de procedură civilă este de natură a îngreuna posibilitatea obținerii recuzării unui executor judecătoresc.

Judecătoria Constanța — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, iar dispozițiile art. 27 din Codul de procedură civilă sunt suficient de cuprinzătoare pentru a permite încadrarea oricărei situații de fapt într-unul din pct. 1—9 ale acestui articol. Exceptarea pct. 4 și 7 prin art. 10 din Legea nr. 188/2000 se datorează faptului că aceste puncte privesc exclusiv activitatea judecătorilor.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Avocatul Poporului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 10 noiembrie 2000, coroborat cu art. 27 pct. 1, 2, 3, 5, 6, 8 și 9 din Codul de procedură civilă, texte de lege care au următorul cuprins:

— Art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000: „(1) *Executorii judecătorești pot fi recuzați în cazul în care se află în una dintre situațiile prevăzute la art. 27 pct. 1, 2, 3, 5, 6, 8 și 9 din Codul de procedură civilă.*”;

— Art. 27 pct. 1, 2, 3, 5, 6, 8 și 9 din Codul de procedură civilă: „*Judecătorul poate fi recuzat:*

1. *când el, soțul său, ascendenții ori descendenții lor au vreun interes în judecarea pricinii sau când este soț, rudă sau afin, până la al patrulea grad inclusiv, cu vreuna din părți;*

2. *când el este soț, rudă sau afin în linie directă ori în linie colaterală, până la al patrulea grad inclusiv, cu avocatul sau mandatarul unei părți sau dacă este căsătorit cu fratele ori sora soțului uneia din aceste persoane;*

3. *când soțul în viață și nedespărțit este rudă sau afin a uneia din părți până la al patrulea grad inclusiv, sau dacă, fiind încetat din viață ori despartit, au rămas copii;*

[...]

5. *dacă între aceleași persoane și una din părți a fost o judecată penală în timp de 5 ani înaintea recuzării;*

6. *dacă este tutore sau curator al uneia dintre părți;*

[...]

8. *dacă a primit de la una din părți daruri sau făgăduieli de daruri ori altfel de îndatoriri;*

9. *dacă este vrăjmășie între el, soțul sau una din rudele sale până la al patrulea grad inclusiv și una din părți, soții sau rudele acestora până la gradul al treilea inclusiv.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți din Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra prevederilor legale criticate s-a pronunțat în raport cu critici identice prin mai multe decizii, de exemplu, prin Decizia nr. 155 din 25 februarie 2010, publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 209 din 2 aprilie 2010, și prin Decizia nr. 40 din 27 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 165 din 24 februarie 2005, respingând excepția de neconstituționalitate.

În ceea ce privește art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000, Curtea a reținut că enumerarea limitativă a cazurilor în care executorul judecătoresc poate fi recuzat se circumscrie cazurilor de recuzare prevăzute de art. 27 din Codul de procedură civilă, cu excepția unor situații, respectiv cele prevăzute la pct. 4 și 7 ale art. 27, care sunt specifice activității judecătorilor.

Referitor la art. 27 din Codul de procedură civilă, Curtea a statuat că acesta este de strictă interpretare și nu se poate extinde, prin analogie, la alte cazuri neprevăzute, protejând astfel partea în cazul în care se presupune că judecătorul ar putea fi lipsit de obiectivitate. Curtea, de asemenea, a observat că dispozițiile art. 27 din Codul de procedură civilă acoperă o paletă foarte largă de situații, iar toate cazurile de recuzare enumerate, la baza cărora stau criteriile obiective și raționale, duc la finalitatea mai sus arătată. Pe această cale este împiedicată posibilitatea îndepărtării de către o parte de rea-credință a unui judecător pentru motive subiective sau netemeinice.

Pe cale de consecință, textul art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000, precum și art. 27 din Codul de procedură civilă nu încalcă principiile prevăzute de art. 21 și 53 din Constituție.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată

de Curte prin deciziile menționate, precum și considerentele care le-au fundamentat sunt valabile și în prezenta cauză.

Mai mult, Curtea constată că, în conformitate cu prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora procedura de judecată este prevăzută de lege, stabilirea cazurilor de recuzare este de competența legiuitorului.

De altfel, și în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-a reținut că „existența unor proceduri naționale pentru asigurarea imparțialității, și anume a unor norme care să reglementeze recuzarea judecătorilor, reprezintă un factor relevant. Aceste norme exprimă preocuparea legiuitorului național de a înlătura toate îndoielele rezonabile cu privire la imparțialitatea judecătorului sau a instanței în cauză și constituie o încercare de a asigura imparțialitatea prin eliminarea cauzelor acestor preocupări. În plus, pentru a asigura lipsa unei părtiniri reale, acestea au ca scop înlăturarea oricăror suspiciuni de parțialitate, servind astfel la promovarea încrederii pe care instanțele trebuie să o inspire publicului într-o societate democratică” (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 iulie 2005, pronunțată în Cauza *Mežnarić împotriva Croației*, paragraful 27). Aceste considerente se aplică *mutatis mutandis* și privitor la executorii judecătorești și reprezintă preocuparea legiuitorului român de a asigura exercitarea cu imparțialitate și obiectivitate a activității acestora, mai ales că activitatea executorilor judecătorești vizează chiar o fază a procesului civil (în acest sens a se vedea și Decizia nr. 458 din 31 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 17 aprilie 2009).

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești coroborat cu art. 27 pct. 1, 2, 3, 5, 6, 8 și 9 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Lucian Ion Radus din Constanța în Dosarul nr. 27.360/212/2010 al Judecătoriei Constanța — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.297

din 4 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 129 alin. (1), (2), alin. (3) teza întâi și alin. (4) teza întâi din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marișiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 129 alin. (1), (2), alin. (3) teza întâi și alin. (4) teza întâi din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Ioan Presăcan în Dosarul nr. 7.639/306/2010 al Judecătoriei Sibiu. Excepția

formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.157D/2010.

La apelul nominal se prezintă autorul excepției personal și asistat de avocatul Ionuț Mateescu, lipsă fiind cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocatului autorului excepției, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate. Arată că dispozițiile art. 129 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală limitează dreptul de proprietate, acestea adăugând la dispozițiile Legii fundamentale. Astfel, deși o persoană fizică trebuie să facă aplicarea prevederilor art. 599 din Codul de procedură civilă, organul fiscal, printr-un act administrativ, poate institui direct sechestrul asigurator.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

Având cuvântul în replică, avocatul autorului excepției arată că în această materie persoanele fizice trebuie să se adreseze în prealabil instanței de judecată. Totodată, consideră că nu se poate reglementa printr-o ordonanță în domeniul îndatoririlor fundamentale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 17 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 7.639/306/2010, **Judecătoria Sibiu a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 129 alin. (1), (2), alin. (3) teza întâi și alin. (4) teza întâi din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de Ioan Presăcan într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate, permițând instituirea sechestrului asigurator, instituie un drept discreționar în favoarea organului fiscal, încalcându-se astfel prevederile art. 44 alin. (1), (2) și (3) din Legea fundamentală. Totodată, dispozițiile de lege criticate nu corespund exigențelor referitoare la accesibilitatea și previzibilitatea normei juridice, atâta vreme cât „din cuprinsul normei nu se pot identifica toate informațiile socotite apropiate cu privire la conținutul și condițiile ei de aplicare”. În plus față de cele arătate, dispozițiile art. 129 alin. (3), astfel cum au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 165/2005, contravin și prevederilor art. 115 alin. (6) din Constituție, deoarece este interzis ca prin ordonanță de urgență să se reglementeze în domeniul îndatoririlor prevăzute de Legea fundamentală. De asemenea, nu se poate reține nici existența situației extraordinare care să determine adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 165/2005.

Judecătoria Sibiu apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 129 alin. (1), (2), alin. (3) teza întâi și alin. (4) teza întâi din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, cu modificările și completările ulterioare, cu următorul conținut: „(1) *Măsurile asiguratorii prevăzute în prezentul capitol se dispun și se duc la îndeplinire, prin procedura administrativă, de organele fiscale competente.*

(2) *Se dispun măsuri asiguratorii sub forma popririi asiguratorii și sechestrului asiguratoriu asupra bunurilor mobile și/sau imobile proprietate a debitorului, precum și asupra veniturilor acestuia, când există pericolul ca acesta să se sustragă, să își ascundă ori să își risipească patrimoniul, periclitând sau îngreunând în mod considerabil colectarea.*

(3) *Aceste măsuri pot fi luate și înainte de emiterea titlului de creanță, inclusiv în cazul efectuării de controale sau al antrenării răspunderii solidare. Măsurile asiguratorii dispuse atât de organele fiscale competente, cât și de instanțele judecătorești ori de alte organe competente, dacă nu au fost desființate în condițiile legii, rămân valabile pe toată perioada executării silite, fără îndeplinirea altor formalități. Odată cu individualizarea creanței și ajungerea acesteia la scadență, în cazul neplății, măsurile asiguratorii se transformă în măsuri executorii.*

(4) *Măsurile asiguratorii se dispun prin decizie emisă de organul fiscal competent. În decizie organul fiscal va preciza debitorului că prin constituirea unei garanții la nivelul creanței stabilite sau estimate, după caz, măsurile asiguratorii vor fi ridicate.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autorul excepției invocă prevederile constituționale ale art. 44 alin. (1)—(3) referitor la dreptul de proprietate privată, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 115 alin. (4) și (6) referitor la delegarea legislativă.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 944 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 581 din 17 august 2010, Curtea a reținut că măsurile asiguratorii prevăzute de Codul de procedură fiscală constau în indisponibilizarea unor bunuri sub forma sechestrului asigurator sau a popririi asiguratorii asupra veniturilor debitorului. În aceste condiții, măsurile asiguratorii, potrivit textului de lege criticat, „*rămân valabile pe toată perioada executării silite*” și, mai mult, „*odată cu individualizarea creanței și ajungerea acesteia la scadență, în cazul neplății, măsurile asiguratorii se transformă în măsuri executorii*”.

Această viziune a legiuitorului a fost determinată de imperativul eficientizării procedurilor de recuperare a debitelor pe care operatorii economici le înregistrează la bugetul de stat, iar finalitatea oricărei proceduri de executare silită este recuperarea debitelor datorate, indiferent de creditorul obligației.

Distinct de cele reținute, Curtea constată, în ceea ce privește invocarea prevederilor constituționale referitoare la dreptul de proprietate privată, că, atâta vreme cât măsura reglementată de textul de lege criticat are caracter provizoriu și nu soluționează fondul dreptului, nu poate fi reținută această critică. În plus, potrivit art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite prin lege, ceea ce conferă legiuitorului competența de a stabili cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principială conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel niște limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat.

De altfel, Curtea observă că art. 129 alin. (4) din Codul de procedură fiscală prevede că măsurile asigurătorii vor fi ridicate în cazul în care debitorul constituie o garanție la nivelul creanței stabilite sau estimate, după caz.

În ceea ce privește critica referitoare la lipsa de precizie și de previzibilitate a dispozițiilor art. 129 alin. (1), (2), alin. (3) teza întâi și alin. (4) teza întâi din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, Curtea constată că și aceasta este neîntemeiată, deoarece norma juridică contestată este suficient de accesibilă și formulată cu destulă precizie

pentru a permite reglarea conduitei celor interesați, avându-se în vedere și prevederile de ansamblu în materia executării silite a creanțelor fiscale.

În final, Curtea constată că nu poate fi reținută nici critica potrivit căreia dispozițiile art. 129 alin. (3), astfel cum au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 165/2005, contravin și prevederilor art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție, textul criticat îndeplinind exigențele prevederilor constituționale precitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 129 alin. (1), (2), alin. (3) teza întâi și alin. (4) teza întâi din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Ioan Presăcan în Dosarul nr. 7.639/306/2010 al Judecătoriei Sibiu.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.299

din 4 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 132, 133, 195 și 196 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale și ale art. 581 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 132, 133, 195 și 196 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale și ale art. 581 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială Hat Group Co. România — S.A. din București în Dosarul nr. 10.663/3/2010 al Curții de Apel București — Secția a V-a comercială. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.206D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens face referire la Decizia Curții Constituționale nr. 695 din 25 mai 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 25 august 2010, pronunțată în Dosarul nr. 10.663/3/2010, **Curtea de Apel București — Secția a V-a comercială, admitând recursul formulat împotriva încheierii Tribunalului București — Secția a VI-a comercială prin care acesta a respins cererea de sesizare a Curții Constituționale, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 132, 133, 195 și 196 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale și ale art. 581 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială Hat Group Co. România — S.A. din București într-o cauză comercială.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că dispozițiile de lege criticate permit instanței de judecată să dispună în mod arbitrar suspendarea unei hotărâri a adunării generale a acționarilor sau asociaților, încălcând în acest mod dreptul de proprietate al asociaților cu

privire la părțile sociale pe care le dețin. De asemenea, dispozițiile criticate, deși ar trebui să creeze o stare de egalitate și echilibru între asociații unei societăți comerciale, determină situații diferite pentru asociați, permițând instanței ca, la cererea unuia dintre ei, să suspende o hotărâre a adunării generale a asociațiilor adoptată în mod legal de către ceilalți asociați.

Curtea de Apel București — Secția a V-a comercială apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 132, 133, 195 și 196 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 581 din Codul de procedură civilă, cu următorul conținut:

— Art. 132 din Legea nr. 31/1990: „(1) Hotărârile luate de adunarea generală în limitele legii sau actului constitutiv sunt obligatorii chiar pentru acționarii care nu au luat parte la adunare sau au votat contra.

(2) Hotărârile adunării generale contrare legii sau actului constitutiv pot fi atacate în justiție, în termen de 15 zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, de oricare dintre acționarii care nu au luat parte la adunarea generală sau care au votat contra și au cerut să se insereze aceasta în procesul-verbal al ședinței.

(3) Când se invocă motive de nulitate absolută, dreptul la acțiune este imprescriptibil, iar cererea poate fi formulată și de orice persoană interesată.

(4) Membrii consiliului de administrație, respectiv ai consiliului de supraveghere, nu pot ataca hotărârea adunării generale privitoare la revocarea lor din funcție.

(5) Cererea se va soluționa în contradictoriu cu societatea, reprezentată prin consiliul de administrație, respectiv prin directorat.

(6) Dacă hotărârea este atacată de toți membrii consiliului de administrație, societatea va fi reprezentată în justiție de către persoana desemnată de președintele instanței dintre acționarii ei, care va îndeplini mandatul cu care a fost însărcinată, până ce adunarea generală, convocată în acest scop, va numi un reprezentant.

(7) Dacă hotărârea este atacată de toți membrii directoratului, societatea va fi reprezentată în justiție de către consiliul de supraveghere.

(8) Dacă au fost introduse mai multe acțiuni în anulare, ele pot fi conexe.

(9) Cererea se va judeca în camera de consiliu. Hotărârea judecătorească pronunțată este supusă numai recursului, în termen de 15 zile de la comunicare.

(10) Hotărârea irevocabilă de anulare va fi menționată în registrul comerțului și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a. De la data publicării, ea este opozabilă tuturor acționarilor.”;

— Art. 133: „(1) O dată cu intentarea acțiunii în anulare, reclamantul poate cere instanței, pe cale de ordonanță președințială, suspendarea executării hotărârii atacate.

(2) Președintele, încuviințând suspendarea, poate obliga pe reclamant la o cauziune.

(3) Împotriva ordonanței de suspendare se poate face recurs în termen de 5 zile de la pronunțare.”;

— Art. 195: „(1) Administratorii sunt obligați să convoace adunarea asociațiilor la sediul social, cel puțin o dată pe an sau de câte ori este necesar.

(2) Un asociat sau un număr de asociați, ce reprezintă cel puțin o pătrime din capitalul social, va putea cere convocarea adunării generale, arătând scopul acestei convocări.

(3) Convocarea adunării se va face în forma prevăzută în actul constitutiv, iar în lipsa unei dispoziții speciale, prin scrisoare recomandată, cu cel puțin 10 zile înainte de ziua fixată pentru ținerea acesteia, arătându-se ordinea de zi.”;

— Art. 196: „Dispozițiile prevăzute pentru societățile pe acțiuni, în ce privește dreptul de a ataca hotărârile adunării generale, se aplică și societăților cu răspundere limitată, termenul de 15 zile prevăzut la art. 132 alin. (2) urmând să curgă de la data la care asociatul a luat cunoștință de hotărârea adunării generale pe care o atacă.”;

— Art. 581 din Codul de procedură civilă: „Instanța va putea să ordone măsuri vremelnice în cazuri grabnice, pentru păstrarea unui drept care s-ar păgubi prin întârziere, pentru prevenirea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara, precum și pentru înlăturarea piedicilor ce s-ar ivi cu prilejul unei executări.

Cererea de ordonanță președințială se va introduce la instanța competentă să se pronunțe asupra fondului dreptului.

Ordonanța va putea fi dată și fără citarea părților și chiar atunci când există judecată asupra fondului. Judecata se face de urgență și cu precădere. Pronunțarea se poate amâna cu cel mult 24 de ore, iar motivarea ordonanței se face în cel mult 48 de ore de la pronunțare.

Ordonanța este vremelnică și executorie. Instanța va putea hotărî ca executarea să se facă fără somație sau fără trecerea unui termen.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autoarea excepției invocă prevederile constituționale ale art. 11 alin. (2) referitor la dreptul internațional și dreptul intern, art. 16 referitor la egalitatea în drepturi și art. 44 referitor la dreptul de proprietate privată. De asemenea, sunt invocate și prevederile art. 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 14 din aceeași convenție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că în jurisprudența sa în materie, de exemplu, deciziile nr. 775 din 1 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 1 august 2008, nr. 129 din 19 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 172 din 6 martie 2008, nr. 209 din 14 aprilie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 528 din 22 iunie 2005, a reținut conformitatea prevederilor de lege criticate cu Constituția.

Astfel, Curtea a reținut că prevederile art. 132 din Legea nr. 31/1990, consacrand legal regimul juridic al nulității absolute, prin legitimarea procesuală activă a oricărei persoane interesate să atace hotărârea adunării generale a acționarilor, atunci când prin aceasta se încalcă o dispoziție legală imperativă de interes public, nu contravin dispozițiilor constituționale invocate, acesta fiind regimul juridic de drept comun al nulității absolute.

De asemenea, prevederile art. 133 alin. (1) și (2) din același act normativ permit instanței de judecată ca, ținând seama de circumstanțele cauzei, să aprecieze asupra caracterului eventual șicanator al cererii de suspendare a hotărârii adunării generale a acționarilor contestate și să stabilească o cauțiune de natură să descurajeze cererile nefundamentate sau exercitarea cu rea-credință a drepturilor procesuale. Totodată, depunerea cauțiunii constituie o garanție, în sensul că, în urma respingerii acțiunii în anulare a hotărârilor luate de adunarea generală a acționarilor, partea interesată va putea cere și obține despăgubiri pentru pagubele suferite datorită întârzierii executării hotărârii respective. În consecință, Curtea a constatat că nu sunt încălcate dispozițiile constituționale ale art. 44 alin. (1) și (2) teza întâi.

De asemenea, prin Decizia nr. 107 din 14 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 318 din 10 aprilie 2006, Curtea a reținut că prin procedura reglementată de art. 133 din Legea nr. 31/1990 este posibilă, în calea de atac a recursului, și examinarea ordonanței de suspendare, atât sub aspectul legalității, cât și sub aspectul temeiniciei.

În ceea ce privește invocarea art. 16 din Legea fundamentală, se constată că prin Decizia nr. 58 din 2 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 176 din 23 februarie 2006, Curtea a statuat că art. 132 din Legea

nr. 31/1990 reglementează adunările generale ale acționarilor și hotărârile luate de acestea. Astfel, hotărârile adoptate în limitele legii sau actului constitutiv sunt obligatorii chiar pentru acționarii care nu au luat parte la adunare sau au votat împotriva. Acești acționari au însă posibilitatea de a ataca în justiție respectivele hotărâri și de a cere, în paralel, suspendarea executării hotărârii atacate, pe calea ordonanței președințiale. În situația în care instanța consideră întemeiată cererea de suspendare a executării și o admite, acționarii nemulțumiți vor putea formula recurs împotriva ordonanței președințiale, în conformitate cu dispozițiile art. 133 alin. (3) din lege. În situația inversă, când instanța consideră neîntemeiată cererea de suspendare a executării și o respinge, acționarii care au votat împotriva în adunarea generală sau care au lipsit de la aceasta vor putea ataca, la rândul lor, hotărârea de respingere a suspendării executării, în condițiile dreptului comun, reprezentat de art. 299 din Codul de procedură civilă. În acest mod este asigurată egalitatea procesuală a părților, indiferent de soluția pronunțată prin hotărârea atacată, și este acordat deopotrivă liber acces la justiție părților în litigiu, inclusiv în căile de atac.

Cele statuate în deciziile menționate își mențin valabilitatea în prezenta cauză, deoarece nu au intervenit elemente noi, care să determine schimbarea jurisprudenței în această materie.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 132, 133, 195 și 196 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale și ale art. 581 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială Hat Group Co. România — S.A. din București în Dosarul nr. 10.663/3/2010 al Curții de Apel București — Secția a V-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.300

din 4 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (6) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (6) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, excepție ridicată de Liliana Maria Toderiuc în Dosarul nr. 23.313/3/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.272D/2010.

La apelul nominal se prezintă avocatul Florin Știolică pentru partea Tudor Georgeta, lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocatului Florin Știolică, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă. Arată că, pe de-o parte, critica autorului excepției vizează un conflict între două dispoziții legale, iar, pe de altă parte, dispozițiile de lege sunt abrogate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă. Arată că autoarea excepției ridică probleme de interpretare și aplicare a legii, ceea ce nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 2 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 23.313/3/2008, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (6) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic**, excepție ridicată de Liliana Maria Toderiuc.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia arată că Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic cuprinde „dispoziții contradictorii în chiar cuprinsul său, cât și dispoziții contradictorii față de legea specială în materie, Legea nr. 84/1995, prin care se aduce o gravă încălcare a drepturilor omului, garantate de Constituție”. Astfel, deși Legea nr. 84/1995 nu face diferență între modalitatea de ocupare a funcției de director și modalitatea de ocupare a funcției de director adjunct, Legea nr. 128/1997 cuprinde dispoziții contradictorii față de cele din Legea nr. 84/1995, realizându-se o încălcare a prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5), art. 15 alin. (1), art. 16, art. 21, art. 32 alin. (5) și art. 52 alin. (1).

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Textul de lege criticat nu creează o situație de inechitate între candidații care participă la un concurs organizat pentru ocuparea unui post de director adjunct în unitățile de învățământ preuniversitar și cei care participă la un astfel de concurs organizat pentru ocuparea unui post de director. Faptul că prin lege sunt prevăzute două modalități distincte de numire în funcția de director și de director adjunct în urma câștigării concursului, desfășurat pe baza criteriilor de competență profesională și managerială în învățământul preuniversitar, nu este de natură a da naștere unor situații discriminatorii, atât timp cât un candidat nu este favorizat sau dezavantajat față de un alt candidat la ocuparea aceleiași post de conducere, în cadrul aceleiași concurs. În continuare, arată că dispozițiile criticate nu contravin nici prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5), art. 15 alin. (1), art. 21, art. 32 alin. (5) și art. 52 alin. (1).

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 21 alin. (6) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 158 din 16 iulie 1997, cu următorul conținut: *„Directorul adjunct este numit prin decizie a directorului unității de învățământ, pe baza hotărârii consiliului de administrație al acesteia, cu consultarea consiliului profesoral, dintre persoanele care au promovat concursul de ocupare a acestui post.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autoarea excepției invocă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) — *Statul român*, art. 15 alin. (1) — *Universalitatea*, art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, art. 21 — *Accesul liber la justiție*, art. 32 alin. (5) — *Dreptul la învățătură* și art. 52 alin. (1) — *Dreptul persoanei vătămăte de o autoritate publică*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, ulterior sesizării, textul criticat a fost abrogat de art. 361 alin. (2) din Legea educației naționale nr. 1/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 18 din 10 ianuarie 2011, lege care a intrat în vigoare la 30 de zile de la publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, în prezent aceste dispoziții nemaifiind în vigoare.

Prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea a stabilit că sintagma *„în vigoare”* din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare. Analizând excepția de neconstituționalitate, precum și actele depuse la dosar, Curtea constată că, deși nu mai sunt în vigoare, dispozițiile art. 21 alin. (6) din Legea nr. 128/1997 își produc în continuare efectele juridice, astfel încât Curtea are competența de a controla constituționalitatea acestor dispoziții legale.

De asemenea, Curtea constată că modul de abordare al criticii formulate privește raportarea dispozițiilor art. 21 alin. (6) din Legea nr. 128/1997 la prevederile Legii nr. 84/1995. Or, Curtea a statuat în jurisprudența sa, de exemplu prin Decizia nr. 486 din 11 decembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 43 din 19 ianuarie 2004, că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestui text cu dispozițiile constituționale pretins violate, iar nu compararea prevederilor mai multor legi între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. Procedându-se altfel s-ar ajunge, inevitabil, la concluzia că, deși fiecare dintre dispozițiile legale este constituțională, numai coexistența lor ar pune în discuție constituționalitatea uneia dintre ele. Rezultă deci că nu ne aflăm în prezența unei chestiuni privind constituționalitatea unor texte de lege și, pe cale de consecință, Curtea va respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (6) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, excepție ridicată de Liliana Maria Toderiuc în Dosarul nr. 23.313/3/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.303

din 4 octombrie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (10)
din Legea energiei electrice nr. 13/2007 și ale art. 14 alin. (1) și art. 15 alin. (1)
din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (10) din Legea energiei electrice nr. 13/2007, excepție ridicată de Regia Autonomă de Distribuție a Energiei Termice București în Dosarul nr. 12.205/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, care formează obiectul Dosarului nr. 4.401D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent învederează Curții că autorul excepției a transmis la dosar note scrise prin care solicită admiterea excepției.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 4.405D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (1) și art. 15 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 9 alin. (10) din Legea energiei electrice nr. 13/2007, ridicată de Societatea Comercială „Tomis Team” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 9.108/118/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, domnul avocat Răzvan Rugină, membru al Baroului București, în calitate

de apărător ales, cu delegație depusă la dosarul cauzei. Se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, văzând identitatea parțială de obiect al cauzelor menționate, pune în discuție problema conexării lor.

Reprezentantul Societății Comerciale „Tomis Team” — S.R.L. și cel al Ministerului Public sunt de acord cu propunerea de conexare.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 4.405D/2010 la Dosarul nr. 4.401D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Societății Comerciale „Tomis Team” — S.R.L., care solicită admiterea excepției, pentru motivele dezvoltate în notele scrise aflate la dosarul cauzei.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată. În ceea ce privește dispozițiile art. 14 alin. (1) și art. 15 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, apreciază că nu se impune reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale. Referitor la art. 9 alin. (10) din Legea energiei electrice nr. 13/2007, consideră că nu contravine prevederilor art. 52 din Constituție, întrucât ordinele președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei reprezintă acte administrative emise în virtutea prerogativelor funcției sale, care pot fi contestate în fața unei instanțe judecătorești de persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 12 octombrie 2010 și 27 ianuarie 2010, pronunțate în dosarele nr. 12.205/2/2009 și nr. 9.108/118/2008, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu**

excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (10) din Legea energiei electrice nr. 13/2007 și, respectiv, a prevederilor art. 14 alin. (1) și art. 15 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 9 alin. (10) din Legea energiei electrice nr. 13/2007, excepție ridicată de Regia Autonomă de Distribuție a Energiei Termice București și, respectiv, de Societatea Comercială „Tomis Team” — S.R.L. din București în cauze având ca obiect soluționarea cererilor de anulare a unor acte administrative.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul excepției ce formează obiectul Dosarului nr. 4.401D/2010 susține că redactarea prevederilor art. 9 alin. (10) din Legea energiei electrice nr. 13/2007 este ambiguă, întrucât dă posibilitatea unor interpretări subiective, în sensul că partea interesată de a contesta ordinele și deciziile emise de președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei (ANRE) este pusă în situația de a nu cunoaște modalitatea în care le poate ataca în justiție, respectiv cu sau fără parcurgerea procedurii prealabile prevăzute de Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004. Arată că acțiunea introdusă riscă să fie respinsă, după caz, ca prematură sau ca tardivă.

Autorul excepției de neconstituționalitate ce formează obiectul Dosarului nr. 4.405D/2010 arată că prevederile art. 9 alin. (10) din Legea energiei electrice nr. 13/2007 încalcă dreptul prevăzut de art. 52 din Constituție, ținând cont de faptul că președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nu are competența de a emite ordine și decizii, ci doar de a le semna. Susține că textul de lege criticat instituie o procedură derogatorie de la regulile contenciosului administrativ, obligând persoana ce se consideră vătămată de o decizie a unei autorități, în speță a Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, să își îndrepte plângerea împotriva unei alte autorități publice, mai exact împotriva președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, deși acesta nu deține calitate procesuală pasivă.

În ceea ce privește textele criticate din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, susține că, prin posibilitatea recunoscută instanțelor judecătorești de a suspenda un act administrativ, permit acestora să interfereze în mod nejustificat cu atribuțiile ce revin puterii executive și încalcă prezumția de legalitate de care se bucură un astfel de act. Arată că, prin condiționarea cererii de suspendare a executării unui act administrativ de existența unor „cazuri bine justificate” și de „prevenirea unei pagube iminente”, se conferă instanței o marjă largă de apreciere, dând posibilitatea unor aprecieri arbitrare, subiective și nesocotindu-se astfel dreptul la un proces echitabil. Totodată, textele de lege criticate favorizează reclamantul, de a cărui voință depinde în mod esențial durata suspendării executării actului administrativ. Mai arată că, în măsura în care recunosc posibilitatea terților de a obține suspendarea efectelor unei autorizații de înființare a capacității energetice înainte de analizarea pretensei nelegalități a acesteia, se prejudiciază drepturile pârâtului — constructor de bună-credință, aducându-se atingere dreptului acestuia de proprietate privată și dreptului de a-și exercita activitatea economică la care este autorizat potrivit legii.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (10) din Legea energiei electrice nr. 13/2007 este neîntemeiată. Consideră că textul de lege ce formează obiectul acesteia nu contravine dispozițiilor constituționale care reglementează accesul liber la justiție, legiuitorul având posibilitatea reglementării unor termene. Precizează că actul administrativ emis de conducătorul

unei autorități publice este un act care aparține acelei autorități publice. De asemenea, consideră că nici excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (1) și art. 15 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 nu este întemeiată, întrucât suspendarea unui act administrativ nu constituie un amestec al instanțelor judecătorești în atribuțiile puterii executive, nefiind încălcat nici dreptul la un proces echitabil. În plus, precizează că măsura se dispune „numai în cazul unei aparențe evidente de nelegalitate a actului administrativ și numai atunci când măsura este necesară pentru prevenirea unei pagube iminente”.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului, în cuprinsul punctului său de vedere transmis în Dosarul nr. 4.401D/2010, consideră că prevederile art. 9 alin. (10) din Legea energiei electrice nr. 13/2007 sunt constituționale, necontravenind dispozițiilor constituționale referitoare la garantarea dreptului de acces liber la justiție și la un proces echitabil, întrucât oferă părților interesate posibilitatea de a contesta în justiție legalitatea și temeinicia ordinelor și deciziilor emise de președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, contestațiile acestora urmând să fie examinate de o instanță judecătorească independentă și imparțială. Prin urmare, autorul excepției a beneficiat de posibilitatea, valorificată de altfel în mod concret, de a se adresa unei instanțe. Mai arată, de asemenea, că procedura de soluționare a contestațiilor în contencios administrativ formulate în temeiul Legii nr. 13/2007 este o procedură specială și accelerată, iar natura termenului de 60 de zile cuprins în textul de lege criticat are menirea de a da expresie principiului celerității și al soluționării cauzelor într-un termen rezonabil. În ce privește criticile referitoare la caracterul imprecis și confuz al textului criticat, arată că interpretarea și aplicarea normelor juridice sunt operațiuni ce aparțin în mod exclusiv organelor și autorităților competente, investite prin lege cu astfel de atribuții. Totodată, consideră că dispozițiile de lege criticate indică într-un mod suficient de clar elementele și condițiile necesare pentru exercitarea dreptului de a ataca în fața instanței de contencios administrativ actele emise de președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Avocatului Poporului, susținerile reprezentantului părții prezente, concluziile procurorului, notele scrise depuse, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 9 alin. (10) din Legea energiei electrice nr. 13/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 23 ianuarie 2007, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind modificarea și completarea Legii energiei electrice nr. 13/2007 și Legii gazelor nr. 351/2004, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 337 din 18 mai 2007, care au următoarea redactare:

— Art. 9 alin. (10): „(10) *Ordinele și deciziile emise de președinte în exercitarea atribuțiilor sale pot fi atacate în contencios administrativ la Curtea de Apel București, în termen de 60 de zile de la data publicării lor în Monitorul Oficial al României, Partea I, respectiv de la data la care au fost notificate părților interesate.*”

De asemenea, obiect al excepției îl constituie și dispozițiile art. 14 alin. (1) și art. 15 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, modificată și completată prin Legea nr. 262/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007, care au următorul cuprins:

— Art. 14 alin. (1): „(1) *În cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, după sesizarea, în condițiile art. 7, a autorității publice care a emis actul sau a autorității ierarhic superioare, persoana vătămată poate să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ unilateral până la pronunțarea instanței de fond. În cazul în care persoana vătămată nu introduce acțiunea în anularea actului în termen de 60 de zile, suspendarea încetează de drept și fără nicio formalitate.*”;

— Art. 15 alin. (1): „(1) *Suspendarea executării actului administrativ unilateral poate fi solicitată de reclamant, pentru motivele prevăzute la art. 14, și prin cererea adresată instanței competente pentru anularea, în tot sau în parte, a actului atacat. În acest caz, instanța poate dispune suspendarea actului administrativ atacat, până la soluționarea definitivă și irevocabilă a cauzei. Cererea de suspendare se poate formula odată cu acțiunea principală sau printr-o acțiune separată, până la soluționarea acțiunii în fond.*”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin următoarelor dispoziții din Legea fundamentală: art. 1 alin. (4) care consacră principiul separației și echilibrului puterilor în stat, art. 21 care recunoaște dreptul de acces liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, art. 44 alin. (1) și (2) care garantează și ocrotește în mod egal dreptul de proprietate privată, art. 45 referitor la libertatea economică și art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

I. Prevederile art. 9 alin. (10) din Legea energiei electrice nr. 13/2007 consacră posibilitatea contestării în contencios administrativ a ordinelor și deciziilor emise de președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, ca o concretizare a dispozițiilor art. 52 alin. (1) din Legea fundamentală. Faptul că textul de lege criticat se referă la actele administrative emise de conducătorul autorității menționate, deși dispozițiile constituționale menționate au în vedere eventuala vătămare produsă de o autoritate publică, nu poate fi considerat un impediment în calea verificării legalității acestora, de vreme ce este de principiu faptul că actele conducătorului reprezintă actele autorității înseși [a se vedea în acest sens art. 209 din Codul civil coroborat cu art. 9 alin. (1) din Legea nr. 13/2007 și art. 8 alin. (1) lit. a) din Hotărârea Guvernului nr. 1.428/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 847 din 8 decembrie 2009]. De altfel, prevederile de lege criticate precizează în mod lămuritor că este vorba despre acele acte emise de președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei „*în exercitarea atribuțiilor*” sale.

Curtea constată că textul din Legea nr. 13/2007 supus controlului de constituționalitate nu este de natură să aducă

atingere nici dreptului de acces liber la justiție, criticile referitoare la pretinsa ambiguitate a acestuia neputând fi reținute. Astfel, prevederile art. 9 alin. (10) din Legea energiei electrice nr. 13/2007 se circumscriu regulilor specifice contenciosului administrativ, fiind aplicabile în coroborare cu normele procedurale cuprinse în Legea nr. 554/2004, care trasează cadrul general de exercitare a acțiunilor îndreptate împotriva actelor administrative ale autorităților publice, persoana interesată având posibilitatea nestingherită de a investi instanța de contencios administrativ cu verificarea legalității actelor administrative enumerate în art. 9 alin. (10) din Legea energiei electrice nr. 13/2007, în condițiile respectării regulilor procedurale specifice acestei materii.

II. În ceea ce privește dispozițiile art. 14 alin. (1) și art. 15 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, Curtea constată că a mai examinat constituționalitatea acestora, prin prisma unor critici similare și prin raportare la aceleași texte din Legea fundamentală.

Astfel, prin Decizia nr. 1.109 din 8 septembrie 2011*, încă nepublicată până la data pronunțării prezentei decizii, Curtea a observat că cerințele referitoare la existența cazului bine justificat și la necesitatea prevenirii unei pagube iminente sunt definite și caracterizate chiar prin lege, și anume prin art. 2 alin. (1) lit. ș) și t) din Legea nr. 554/2004, astfel că instanța dispune de repere clare pentru aprecierea necesității suspendării executării actului administrativ. Prin aceeași decizie, Curtea a statuat că măsura se justifică prin nevoia asigurării unui just echilibru între interesul particular și cel general și, având în vedere aceste prevederi legale, instanța va putea să dispună suspendarea executării actului administrativ, fără ca în acest fel să impieteze asupra exigențelor impuse de respectarea principiului separației și echilibrului puterilor.

De asemenea, prin Decizia nr. 1.103 din 8 septembrie 2011**, încă nepublicată până la data pronunțării prezentei decizii, Curtea a reținut că suspendarea executării unui act administrativ are caracter esențialmente temporar, durând, în condițiile art. 15 din Legea nr. 554/2004, până la soluționarea acțiunii principale, motiv pentru care a constatat că nu este întemeiată critica referitoare la pretinsa încălcare a dreptului la un proces echitabil prin favorizarea reclamantului, de a cărui voință ar depinde durata suspendării executării actului administrativ.

Totodată, Curtea a observat că susținerea referitoare la răsturnarea sarcinii probei ca urmare a faptului că beneficiarul actului administrativ atacat ar fi nevoit să demonstreze legalitatea lui nu este relevantă în cadrul soluționării excepției de neconstituționalitate, întrucât prevederile art. 15 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 nu vizează procedura de contestare a legalității actului administrativ, ci reglementează cu privire la măsura suspendării executării acestuia. În ce privește invocarea dispozițiilor art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție, Curtea a constatat că măsura amintită nu este de natură să afecteze dreptul de proprietate al beneficiarului actului administrativ. De asemenea, Curtea a observat că, pentru a evita consecințele negative ale executării unui act administrativ nelegal, se justifică suspendarea efectelor acestuia până la clarificarea problemei legalității actului administrativ ce stă la baza desfășurării activității economice, astfel că restrângerea temporară a libertății economice nu constituie o încălcare a dispozițiilor art. 45 din Constituție, privită prin prisma condițiilor enumerate la art. 53 din Legea fundamentală.

Întrucât în cauza de față nu au fost prezentate argumente noi, de natură să justifice reconsiderarea acestei jurisprudențe, își mențin valabilitatea considerentele și soluția pronunțată prin deciziile citate.

* Decizia Curții Constituționale nr. 1.109 din 8 septembrie 2011 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 773 din 2 noiembrie 2011.

** Decizia Curții Constituționale nr. 1.103 din 8 septembrie 2011 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 783 din 4 noiembrie 2011.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (10) din Legea energiei electrice nr. 13/2007, ridicată de Regia Autonomă de Distribuție a Energiei Termice București în Dosarul nr. 12.205/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, precum și a prevederilor art. 14 alin. (1) și art. 15 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 9 alin. (10) din Legea energiei electrice nr. 13/2007, ridicată de Societatea Comercială „Tomis Team” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 9.108/118/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.304

din 4 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 81 alin. (1), art. 82 alin. (3) și art. 84 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.272/2/2010, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 81 alin. (1), art. 82 alin. (3) și art. 84 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România**, excepție ridicată de Chaouki Hamdi într-o cauză având ca obiect anularea deciziei de returnare a acestuia de pe teritoriul României.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia critică faptul că împotriva dispoziției de părăsire a teritoriului nu este prevăzută decât o singură cale de atac, sentința prin care se soluționează cererea de anulare fiind definitivă și irevocabilă. Or, inexistența unei căi de atac accesibile și disponibile afectează exercitarea dreptului de acces liber la justiție, la un recurs efectiv și la două grade de jurisdicție.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, persoanele străine beneficiind de dreptul de liber acces la justiție, iar restrângerea exercitării unor drepturi este proporțională cu interesul public ocrotit.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 81 alin. (1), art. 82 alin. (3) și art. 84 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Chaouki Hamdi în Dosarul nr. 4.272/2/2010 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului nr. 4.421D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 81 alin. (1) și art. 82 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 și ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 84 alin. (1) din aceeași ordonanță de urgență.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare a Curții, prevederile art. 81 alin. (1), art. 82 alin. (3) și art. 84 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008, care au următorul conținut:

— Art. 81 alin. (1): „(1) *Împotriva străinilor care au intrat ilegal, a căror ședere pe teritoriul României a devenit ilegală, a căror viză sau drept de ședere a fost anulat sau revocat, a acelorora cărora li s-a refuzat prelungirea dreptului de ședere temporară, a acelorora cărora le-a încetat dreptul de ședere permanentă, precum și a foștilor solicitanți de azil Oficiul Român pentru Imigrări poate dispune măsura returnării de pe teritoriul României.*”;

— Art. 82 alin. (3): „(3) *Decizia de returnare dă posibilitatea străinului să părăsească țara neînsoțit, astfel:*

a) *în termen de 15 zile, pentru:*

- (i) *străinul a cărui ședere a devenit ilegală;*
- (ii) *străinul a cărui viză a fost anulat sau revocat;*
- (iii) *foștii solicitanți de azil pentru care s-a finalizat procedura de azil;*

b) *în termen de 30 de zile, pentru străinul căruia i-a fost anulat sau revocat dreptul de ședere temporară ori i-a fost refuzată prelungirea acestui drept;*

c) *în termen de 90 de zile, pentru:*

- (i) *străinul căruia i-a fost anulat sau revocat dreptul de ședere temporară pentru desfășurarea de activități comerciale ori i-a fost refuzată prelungirea acestui drept, precum și membrii de familie ai acestuia care au beneficiat de un drept de ședere pentru reîntregirea familiei;*
- (ii) *străinul căruia i-a încetat dreptul de ședere permanentă, dacă nu îndeplinește condițiile de prelungire a dreptului de ședere temporară pentru unul din scopurile prevăzute în prezenta ordonanță de urgență.*”;

— Art. 84 alin. (1): „(1) *Decizia de returnare poate fi contestată în termen de 10 zile de la data comunicării la Curtea de Apel București, în cazul în care aceasta a fost emisă de Oficiul Român pentru Imigrări, sau la curtea de apel în a cărei rază de competență se află formațiunea teritorială care a emis decizia de returnare. Instanța soluționează cererea în termen de 30 de zile de la data primirii acesteia. Hotărârea instanței este irevocabilă.*”

Ulterior sesizării Curții Constituționale, dispozițiile art. 81 alin. (1) și ale art. 82 alin. (3) au fost modificate prin art. I pct. 110 și pct. 114—116 din Legea nr. 157/2011 pentru modificarea și completarea unor acte normative privind regimul străinilor în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 533 din 28 iulie 2011. Având în vedere faptul că această ultimă modificare nu a afectat esența dispozițiilor criticate și ținând cont de dispozitivul Deciziei Plenului Curții Constituționale nr. III din 31 octombrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 9 noiembrie 1995, potrivit căruia

„*În cazul în care, după invocarea unei excepții de neconstituționalitate în fața instanțelor judecătorești, prevederea legală supusă controlului a fost modificată, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității prevederii legale, în noua sa redactare, numai dacă soluția legislativă din legea sau ordonanța modificată este, în principiu, aceeași cu cea dinaintea modificării*”, Curtea urmează să examineze dispozițiile art. 81 alin. (1), art. 82 alin. (3) și art. 84 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, care au în prezent următoarea redactare:

— Art. 81 alin. (1): „(1) *Împotriva străinilor cu ședere ilegală și a foștilor solicitanți de azil, Oficiul Român pentru Imigrări poate dispune măsura returnării de pe teritoriul României.*”;

— Art. 82 alin. (3): „(3) *Decizia de returnare dă posibilitatea străinului să părăsească țara neînsoțit, astfel:*

a) *în termen de 15 zile, pentru:*

- (i) *străinul care a fost depistat fără drept de ședere;*
- (ii) *străinul a cărui viză a fost anulat sau revocat;*
- (iii) *foștii solicitanți de azil, pentru care s-a finalizat procedura de azil sau care au renunțat la aceasta;*

b) *în termen de 30 de zile, pentru:*

- (i) *străinul care solicită emiterea unei decizii de returnare înainte de a fi depistat fără drept de ședere;*
- (ii) *străinul căruia i-a fost anulat sau revocat dreptul de ședere temporară ori i-a fost refuzată prelungirea acestui drept;*
- (iii) *străinul căruia i-a fost anulat sau revocat dreptul de ședere temporară pentru desfășurarea de activități comerciale ori i-a fost refuzată prelungirea acestui drept, precum și membrii de familie ai acestuia care au beneficiat de un drept de ședere pentru reîntregirea familiei;*
- (iv) *străinul căruia i-a încetat dreptul de ședere pe termen lung și care nu a solicitat prelungirea dreptului de ședere conform art. 70 alin. (4).*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin următoarelor dispoziții din Legea fundamentală: art. 21 privind dreptul la un proces echitabil, art. 44 alin. (1) și (2) referitoare la garantarea și la protecția egală prin lege a proprietății private, art. 53 care reglementează restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 129 privind la folosirea căilor de atac. De asemenea, invocă și următoarele prevederi din documente internaționale: art. 13 — *Dreptul la un recurs efectiv* și art. 14 — *Interzicerea discriminării* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale; prevederile art. 1 paragraful 1 din Primul Protocol adițional la aceeași convenție, referitor la protecția și garantarea proprietății private; art. 2 — *Dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală* din Protocolul nr. 7 la aceeași convenție și art. 1 — *Interzicerea generală a discriminării* din Protocolul nr. 12 la aceeași convenție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că argumentele formulate de autorul acesteia se rezumă la critici adresate exclusiv dispozițiilor art. 84 alin. (1), prin prisma faptului că acestea nu prevăd nicio cale de atac împotriva hotărârii pronunțate de curtea de apel competentă teritorial în soluționarea contestației împotriva deciziei de returnare. Cu privire la acest text de lege, Curtea s-a pronunțat în numeroase rânduri, constatând conformitatea acestuia cu dispozițiile constituționale și convenționale invocate și în cauza de față și din perspectiva unor critici similare celor formulate de autorul prezentei excepții. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 1.222 din 5 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 775 din 19 noiembrie 2010, Curtea a reținut că textul de lege criticat oferă străinului interesat posibilitatea de a contesta în justiție legalitatea și temeinicia

deciziei de returnare emise de autoritatea competentă, cererea sa urmând să fie examinată de o instanță judecătorească independentă și imparțială. În plus, invocarea dispozițiilor art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu este relevantă, întrucât prevederile internaționale amintite garantează dreptul la două grade de jurisdicție exclusiv în materie penală, or, prevederile criticate sunt de natură administrativă.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să justifice modificarea acestei jurisprudențe a Curții Constituționale,

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 81 alin. (1) și art. 82 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Chaouki Hamdi în Dosarul nr. 4.272/2/2010 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

II. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 84 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de același autor, în același dosar, al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.308

din 4 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc și art. 70 alin. (1) lit. g) din Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc și art. 70 alin. (1) lit. g) din Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000, excepție ridicată de Ministerul Tineretului și Sportului și de Societatea Comercială „Wettpunkt International” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 7.802/3/2010 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.505D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens face referire la Decizia Curții Constituționale nr. 14/2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 28 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 7.802/3/2010, **Tribunalul București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc și art. 70 alin. (1) lit. g) din Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000**. Excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc a fost ridicată de Ministerul Tineretului și Sportului, iar excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 70 alin. (1) lit. g) din Legea

educației fizice și sportului nr. 69/2000 a fost ridicată de Societatea Comercială „Wettpunkt International” — S.R.L. din București, într-o cauză având ca obiect pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate în ceea ce privește dispozițiile art. 32 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc, autorul acesteia susține că sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 49 alin. (5), art. 53, art. 73 alin. (3) lit. f), art. 61 și art. 115 alin. (4). Astfel, motivarea cuprinsă în expunerea de motive nu este de natură să justifice adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2009 în condițiile stabilite de dispozițiile art. 115 alin. (4) din Legea fundamentală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, în ceea ce privește dispozițiile art. 70 alin. (1) lit. g) din Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000, autorul acesteia susține că sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 16 și art. 44. Dispozițiile de lege criticate instituie o sursă de finanțare în favoarea Ministerului Tineretului și Sportului pe baza unor criterii discriminatorii, ceea ce este de natură a înfrânge prevederile art. 44 din Legea fundamentală. Totodată, obligarea numai a unei anumite categorii de societăți comerciale, cele care au în obiectul de activitate organizarea de pariuri sportive, la plata unor contribuții către Ministerul Tineretului și Sportului este de natură a contraveni principiului egalității în drepturi a cetățenilor consacrat de art. 16 din Constituție.

Tribunalul București — Secția a VI-a comercială apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că dispozițiile art. 70 alin. (1) lit. g) din Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000 au fost abrogate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009, astfel încât această excepție de neconstituționalitate este inadmisibilă.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc, se arată că, așa cum rezultă din preambulul actului normativ criticat, situația extraordinară și urgența adoptării acestuia au fost motivate de necesitatea îmbunătățirii cadrului normativ privind domeniul de activitate al jocurilor de noroc. Totodată, se arată că instanța de contencios constituțional a statuat în jurisprudența sa în sensul că ține de opțiunea exclusivă a legiuitorului stabilirea surselor de finanțare ale fiecărei categorii de buget în parte. Așa fiind, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009 este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 32 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 439 din 26 iunie 2009, și dispozițiile art. 70 alin. (1) lit. g) din Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 200 din 9 mai 2000.

Aceste texte de lege au următoarea redactare:

— Art. 32 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009: „*La data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se abrogă:*

f) art. 70 alin. (1) lit. g), art. 71 alin. (1) lit. e) și art. 74 lit. d) din Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 200 din 9 mai 2000, cu modificările și completările ulterioare.”

— Art. 70 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 69/2000: „*(1) Ministerul Tineretului și Sportului își asigură sursele pentru finanțarea activităților sportive din: [...]*

g) 5% din totalul încasărilor rămase după deducerea taxei de licență datorate, conform legislației în vigoare, de organizatorii de pronosticuri și pariuri sportive autorizați, în condițiile legii, de Comisia de autorizare a jocurilor de noroc, pentru jocurile de pronosticuri și pariuri sportive bazate pe utilizarea de competiții de gen pentru ramura respectivă, organizate în campionatele naționale din alte țări, de federațiile și organismele sportive internaționale, precum și în «Cupa României», potrivit regulamentului de aplicare a prezentei legi.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 44 referitor la dreptul de proprietate privată, art. 49 alin. (5) referitor la protecția copiilor și a tinerilor, art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 73 alin. (3) lit. f) referitor la categoriile de legi, art. 61 referitor la rolul și structura Parlamentului și art. 115 alin. (4) referitor la delegarea legislativă.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 70 alin. (1) lit. g) din Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000, Curtea constată că acestea au fost abrogate prin art. 32 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009.

În continuare, Curtea reține că prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, a stabilit că sintagma „*în vigoare*” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare.

Totodată, Curtea reține că, deși nu mai sunt în vigoare, dispozițiile art. 70 alin. (1) lit. g) din Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000 își produc în continuare efectele juridice. Astfel, aceste dispoziții de lege constituie temeiul juridic utilizat pentru calculul sumei datorate de organizatorii de pronosticuri și pariuri sportive autorizați, în condițiile legii, inclusiv de autorul excepției, sume folosite de către Ministerul Tineretului și Sportului pentru finanțarea activităților sportive. În acest caz, Curtea are competența de a controla constituționalitatea dispozițiilor legale ale art. 70 alin. (1) lit. g) din Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000, chiar dacă ele nu mai sunt în vigoare la data redactării prezentului raport.

În ceea ce privește critica autorului excepției, Curtea constată că principiul egalității în drepturi, consacrat de art. 16 din Constituție, are în vedere dreptul cetățenilor — deci al persoanelor fizice — de a fi egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări. Prin Decizia nr. 35 din 2 aprilie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 11 aprilie 1996, Curtea Constituțională a reținut că „Principiul egalității cetățenilor se aplică și persoanelor

juridice, în măsura în care prin intermediul acestora cetătenii își exercită un drept constituțional”. Or, dispozițiile art. 70 alin. (1) lit. g) din Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000 nu se referă la exercitarea unui astfel de drept, ci au în vedere stabilirea unui procent din totalul încasărilor rămase după deducerea taxei de licență, sumă datorată de toți organizatorii de pronosticuri și pariuri sportive autorizați, în condițiile legii, inclusiv de autorul excepției. Prin urmare, prevederile art. 16 din Legea fundamentală nu au incidență în cauză.

De asemenea, nu poate fi reținută nici critica potrivit căreia textul criticat contravine prevederilor art. 44 din Constituție. Astfel, Curtea constată că dispozițiile criticate dau expresie prevederilor art. 56 alin. (1) din Legea fundamentală, potrivit cărora cetătenii au obligația să contribuie la cheltuielile publice, prin impozite și taxe. Din aceste prevederi constituționale rezultă că stabilirea prin lege a obligației de plată a anumitor impozite sau taxe, ca și a eventualelor scutiri de la plata acestora, ține de opțiunea exclusivă a legiuitorului, cu condiția ca aceste reglementări să se aplice în mod uniform pentru situații egale. Or, textul de lege criticat instituie o taxă care reprezintă sarcina fiscală a organizatorilor de pronosticuri și pariuri sportive autorizați, în condițiile legii. Această taxă se datorează de persoanele juridice care au calitatea mai sus menționată, fără a afecta existența dreptului de proprietate și nici protecția acestuia.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc și art. 70 alin. (1) lit. g) din Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000, excepție ridicată de Ministerul Tineretului și Sportului și de Societatea Comercială „Wettpunkt International” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 7.802/3/2010 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.310

din 4 octombrie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. (2) lit. b)
din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

II. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc, se constată că prin Decizia nr. 14 din 18 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 15 aprilie 2011, Curtea a statuat că această ordonanță de urgență a fost adoptată — astfel cum reiese din preambulul acesteia — ținând seama că actele normative care reglementau activitatea de jocuri de noroc, având o vechime mare, nu mai corespundeau realităților economice, tehnice și mai ales conceptuale din domeniul jocurilor de noroc, iar aplicarea acestora în practică a demonstrat existența necesității modificării și perfecționării acestor reglementări, pentru a răspunde cât mai bine cerințelor pieței specifice. Totodată, avându-se în vedere măsurile privind asigurarea surselor de finanțare a dezvoltării economice și faptul că taxa de autorizare percepută organizatorilor de jocuri de noroc era neschimbată din anul 2000, Guvernul a considerat că se impunea modificarea nivelului de taxare a operatorilor economici din domeniul jocurilor de noroc.

Prin urmare, Curtea a constatat, pe de o parte, că aceste împrejurări se încadrează în conceptul constituțional de „situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată”, astfel cum acesta a fost definit în jurisprudența sa, iar, pe de altă parte, că urgența a fost motivată corespunzător în cuprinsul ordonanței de urgență criticate.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. (2) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Vasile Mircea Lupuț în Dosarul nr. 16/219/2010 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 122D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca

neîntemeiată. În acest sens, face referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 17 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 16/219/2010, **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. 2 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de Vasile Mircea Lupuț într-o cauză având ca obiect anulare proces-verbal de contravenție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, încălcând prevederile constituționale ale art. 44 alin. (8) și (9), deoarece măsura confiscării se aplică indiferent de cine este proprietarul mijlocului de transport folosit la săvârșirea contravenției. Astfel, măsura confiscării ar putea fi dispusă numai în cazul în care mijlocul de transport folosit la comiterea contravenției se află în proprietatea contravenientului.

Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 220 alin. (2) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, cu modificările și completările ulterioare, cu următorul conținut:

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. (2) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Vasile Mircea Lupuț în Dosarul nr. 16/219/2010 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

„*Contravențiile prevăzute la alin. (1) se sancționează cu amendă de la 20.000 lei la 100.000 lei, precum și cu: [...]*”

b) confiscarea cisternelor, recipientelor și a mijloacelor de transport utilizate în transportul produselor accizabile, în cazul prevăzut la alin. (1) lit. k).”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autorul excepției invocă prevederile constituționale ale art. 44 alin. (8) și (9) referitor la dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra unei critici similare, formulată însă față de dispozițiile din aceeași ordonanță în forma anterioară republicării, al căror conținut se regăsește în prevederile art. 220 alin. (2) lit. b), criticate în cauza de față, s-a pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 685 din 10 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 931 din 16 noiembrie 2006 și Decizia nr. 603 din 5 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 509 din 19 iulie 2011. Cu acele prilejuri, Curtea a reținut că „proprietatea privată poate constitui obiectul unor măsuri restrictive, cum sunt cele care vizează bunurile folosite sau rezultate din săvârșirea unor infracțiuni ori contravenții; potrivit dispozițiilor art. 44 alin. (8) teza întâi din Constituție, «averea dobândită licit nu poate fi confiscată», ceea ce presupune, *per a contrario*, că poate fi confiscată averea dobândită în mod ilicit și deci este posibilă instituirea unor sancțiuni pentru ipoteza în care desfășurarea activității de comercializare a unor produse de către operatorii economici contravine legii”.

În ceea ce privește faptul că bunurile confiscate nu aparțin contravenientului, ci unei terțe persoane, cu același prilej Curtea a arătat că aceasta nu poate atrage ineficiența acestei măsuri sancționatorii. În acest sens, Curtea a reținut că, pe de o parte, Constituția prevede în art. 44 alin. (9) că „bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii”, fără a distinge după calitatea de proprietar sau detentor precar a contravenientului, iar o altă interpretare ar conduce la posibilitatea eludării cu ușurință a dispozițiilor legale, deoarece de fiecare dată contravenientul s-ar putea apăra invocând faptul că este un simplu detentor precar al bunului, iar activitatea ilicită de transport ar putea continua. Pe de altă parte, a arătat că proprietarul bunurilor utilizate în mod ilicit nu se poate prevala de caracterul personal al răspunderii contravenționale, deoarece a încredințat folosința bunului său, asumându-și riscul ca activitatea utilizatorului să genereze un pericol pentru societate. De altfel, pentru a-și recupera prejudiciul, proprietarul are la îndemână calea acțiunii în justiție împotriva utilizatorului, în temeiul contractului încheiat cu acesta.

Întrucât în cauză nu au intervenit elemente noi, de natură a reconsidera jurisprudența Curții Constituționale, soluția și considerentele acestei decizii își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.317

din 11 octombrie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 378 alin. 1 și 2
din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 13 alin. (1) din Legea nr. 678/2001
privind prevenirea și combaterea traficului de persoane**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 378 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 13 alin. (1) din Legea nr. 678/2001 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane, excepție ridicată de Iacob Schein în Dosarul nr. 5.451/30/2008 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.287D/2010.

La apelul nominal se prezintă autorul excepției și se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autorului excepției, care solicită admiterea acesteia așa cum a fost formulată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 5.451/30/2008, **Curtea de Apel Timișoara — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 378 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 13 alin. (1) din Legea nr. 678/2001 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane**, excepție ridicată de Iacob Schein în dosarul de mai sus, în care se fac cercetări cu privire la săvârșirea infracțiunii contestate și care se află în calea de atac a apelului.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 378 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale referitoare la dreptul internațional și dreptul intern, la tratatele internaționale privind drepturile omului și la dreptul la un proces echitabil, deoarece, în pofida unei administrări nemijlocite a probelor, instanța de apel este autorizată să aprecieze vinovăția unei persoane fără a avea posibilitatea de a lua cunoștință în mod direct de probatoriul care conturează acest aspect esențial al procesului penal.

De asemenea, prevederile art. 13 alin. (1) din Legea nr. 678/2001 contravin dispozițiilor constituționale referitoare la accesul liber la justiție, la principiul legalității pedepsei, la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției, la dreptul internațional și dreptul intern, la tratatele internaționale privind

drepturile omului și la stabilirea prin lege organică a infracțiunilor, pedepselor și a regimului executării acestora, raportate la art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, cu denumirea marginală *Nicio pedeapsă fără lege*, deoarece legiuitorul nu a realizat definirea conținutului și domeniului sancționator al infracțiunii criticate. Astfel, în detrimentul acuzatului, se apelează la analogie, întrucât textul legal contestat nu definește noțiunile de „recutare”, „transportare”, „transferare”, „găzduire” sau „primire”, lăsând loc de arbitrar.

Curtea de Apel Timișoara — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât nemulțumirile inculpatului vizează modul de aplicare a prevederilor contestate și nu încălcarea Constituției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 378 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală *Judecarea apelului*, precum și a dispozițiilor art. 13 alin. (1) din Legea nr. 678/2001 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 783 din 11 decembrie 2001, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul conținut:

— Art. 378 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală: *„Instanța verifică hotărârea atacată pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei, precum și a oricăror probe noi, administrate în fața instanței de apel. [...]*

În vederea soluționării apelului, instanța poate da o noua apreciere probelor administrate în fața primei instanțe.”;

— Art. 13 alin. (1) din Legea nr. 678/2001: *„(1) Recrutarea, transportarea, transferarea, găzduirea sau primirea unui minor, în scopul exploatării acestuia, constituie infracțiunea de trafic de minori și se pedepsește cu închisoare de la 5 ani la 15 ani și interzicerea unor drepturi.”*

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale ale art. 11 referitor la *Dreptul internațional și*

dreptul intern, ale art. 20 referitor la *Tratatul internațional privind drepturile omului*, ale art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, precum și art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la dreptul la un proces echitabil. De asemenea, prevederile art. 13 alin. (1) din Legea nr. 678/2001 contravin dispozițiilor constituționale ale art. 11 referitor la *Dreptul internațional și dreptul intern*, art. 20 referitor la *Tratatul internațional privind drepturile omului*, raportat la art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, cu denumirea marginală *Nicio pedeapsă fără lege*, art. 21 referitor la *Accesul liber la justiție*, art. 23 alin. (12) referitor la principiul legalității pedepsei, art. 73 alin. (3) lit. h) referitor la stabilirea prin lege organică a infracțiunilor, pedepselor și a regimului executării acestora și art. 124 alin. (2) referitor la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

1. Autorul excepției susține că dispozițiile art. 378 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală autorizează instanța de apel să aprecieze vinovăția unei persoane fără a avea posibilitatea de a lua cunoștință în mod direct de probatoriul care conturează acest aspect esențial al procesului penal.

O asemenea critică nu poate fi primită, deoarece instanța verifică hotărârea atacată nu numai pe baza materialului existent, ci și a oricăror noi probe administrate în fața sa, printre acestea regăsindu-se și declarația inculpatului. Așa fiind, prevederile legale criticate satisfac pe deplin exigențele constituționale referitoare la dreptul la un proces echitabil. În plus, potrivit art. 371 alin. 2 din Codul de procedură penală, în cadrul limitelor sale referitoare la efectele devolutiv și extensiv guvernate de principiul *non reformatio in pejus*, instanța de apel este obligată să examineze cauza sub toate aspectele de fapt și de drept, asigurând astfel părților suficiente garanții procesuale în deplin acord cu dreptul la un proces echitabil.

Totodată, este de observat că probele administrate în prima fază a procesului penal și la judecata în fond a cauzei nu sunt valorificate *tale quale*. Astfel, probele în procesul penal nu au, potrivit art. 63 din Codul de procedură penală, o valoare dinainte stabilită și aprecierea lor se face de organul de urmărire penală în urma examinării tuturor probelor administrate și în scopul aflării adevărului. De aceste obligații este ținută și instanța de judecată cu prilejul judecării apelului.

2. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (1) din Legea nr. 678/2001 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane, Curtea constată că acestea definesc clar conținutul infracțiunii de trafic de persoane și modalitățile concrete de săvârșire a faptei, formularea fiind suficient de detaliată, fără a lăsa loc la

interpretări. Astfel, este evident neîntemeiată susținerea autorului excepției că textul legal contestat nu definește noțiunile de „recrutare”, „transportare”, „transferare”, „găzduire” sau „primire”, lăsând loc de arbitrar. În condițiile în care o persoană este recrutată, transportată, transferată, cazată sau primită, prin mijloacele prevăzute la art. 12 din aceeași lege, cu scopul de a fi exploatată, nu se poate reține, așa cum fără temei se susține în motivarea excepției, că incriminarea unei asemenea fapte încalcă dispozițiile constituționale invocate.

În plus, art. 2 pct. 2 din Legea nr. 678/2001 definește pe larg înțelesul expresiei de exploatare a unei persoane, și anume: executarea unei munci sau îndeplinirea de servicii în mod forțat ori cu încălcarea normelor legale privind condițiile de muncă, salarizare, sănătate și securitate, ținerea în stare de sclavie sau alte procedee asemănătoare de lipsire de libertate ori de aservire, obligarea la practicarea prostituției, cerșetoriei, la reprezentări pornografice în vederea producerii și difuzării de materiale pornografice sau alte forme de exploatare sexuală ori prelevarea de organe, țesuturi sau celule de origine umană, cu încălcarea dispozițiilor legale.

În sfârșit, Curtea mai constată că autorul excepției face o confuzie între aspecte ce vizează compatibilitatea unui text legal cu normele sau principiile constituționale, pe de o parte, și aspecte ce țin de modul de aplicare în acord cu normele sau principiile constituționale, pe de altă parte. Faptul că organele judiciare interpretează și aplică textul criticat, conferindu-i, din perspectiva autorului, un înțeles discutabil, nu poate fi convertit în vicii de neconstituționalitate susceptibile de a fi sancționate de Curtea Constituțională. Instanțele de judecată sunt obligate ca pe parcursul soluționării unei cauze să țină seama și de deciziile pronunțate cu prilejul recursurilor în interesul legii, cum ar fi, de exemplu, Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. XVI din 19 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 542 din 17 iulie 2008, care a tranșat problema distincției dintre infracțiunea de trafic de persoane prevăzută de art. 12 și, respectiv, art. 13 din Legea nr. 678/2001 și cea de proxenetism prevăzută de art. 329 alin. 1 din Codul penal, statuând că aceasta este dată de obiectul juridic generic diferit al celor două incriminări, respectiv de valoarea socială diferită, protejată de legiuitor prin textele incriminatorii ale celor două legi: în cazul infracțiunilor prevăzute de Legea nr. 678/2001, aceasta fiind apărarea dreptului la libertatea de voință și acțiune a persoanei, iar în cazul infracțiunii de proxenetism prevăzute de art. 329 din Codul penal, apărarea bunelor moravuri în relațiile de conviețuire socială și de asigurare licită a mijloacelor de existență.

Prin urmare, excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată și urmează a fi respinsă ca atare.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 378 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 13 alin. (1) din Legea nr. 678/2001 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane, excepție ridicată de Iacob Schein în Dosarul nr. 5.451/30/2008 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.318

din 11 octombrie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 224 și art. 911
din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 78/2000
pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 224 și art. 911 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Ioan Alexandru Ciui în Dosarul nr. 1.112/112/2010 al Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.303D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.112/112/2010, **Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 224 și art. 911 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție**, excepție ridicată de Ioan Alexandru Ciui în dosarul de mai sus, în care se fac cercetări cu privire la săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 și art. 254 alin. 2 din Codul penal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 6 din Legea nr. 78/2000 sunt neconstituționale deoarece o infracțiune prevăzută de Codul penal este adusă din procedura comună într-o procedură specială, stabilindu-i-se în mod nejustificat un regim juridic discriminatoriu, în sensul că nu conține o pedeapsă proprie, ci face trimitere la norma generală, cu consecința directă a afectării drepturilor constituționale menționate. Or, o lege penală nu poate fi aplicată extensiv în detrimentul acuzatului, prin analogie.

Dispozițiile art. 911 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale deoarece interceptările audiovideo se pot dispune și înainte de începerea urmăririi penale, respectiv înainte de declanșarea procesului penal sau chiar înainte de săvârșirea unei infracțiuni.

Dispozițiile art. 224 din Codul de procedură penală contravin prevederilor constituționale, deoarece permit organelor de urmărire penală să desfășoare activități propriu-zise care se

situează în afara unui cadru procesual precis, cu consecința directă a privării persoanei bănuite de timpul și înlesnirile necesare unei apărări adecvate, inclusiv accesul acesteia la o procedură contradictorie, în decursul căreia poate beneficia și de asistența unui apărător.

Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 224 — *Acte premergătoare* și art. 911 — *Condițiile și cazurile de interceptare și înregistrare a convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon sau prin orice mijloc electronic de comunicare*, ambele din Codul de procedură penală, și art. 6 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul conținut:

— Art. 224 din Codul de procedură penală: „*În vederea începerii urmăririi penale, organul de urmărire penală poate efectua acte premergătoare.*”

De asemenea, în vederea strângerii datelor necesare organelor de urmărire penală pentru începerea urmăririi penale, pot efectua acte premergătoare și lucrătorii operativi din Ministerul Administrației și Internelor, precum și din celelalte organe de stat cu atribuții în domeniul siguranței naționale, anume desemnați în acest scop, pentru fapte care constituie, potrivit legii, amenințări la adresa siguranței naționale.

Procesul-verbal prin care se constată efectuarea unor acte premergătoare poate constitui mijloc de probă.”;

— Art. 911 din Codul de procedură penală: „*Interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon ori prin orice mijloc electronic de comunicare se realizează cu autorizarea motivată a judecătorului, la cererea procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală, în condițiile prevăzute de lege, dacă sunt date ori indicii temeinice privind pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni pentru care urmărirea penală se efectuează din oficiu, iar interceptarea și înregistrarea se impun pentru stabilirea situației de fapt ori pentru că identificarea sau localizarea participanților*

nu poate fi făcută prin alte mijloace ori cercetarea ar fi mult întârziată.

Interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon ori prin orice mijloc electronic de comunicare pot fi autorizate în cazul infracțiunilor contra siguranței naționale prevăzute de Codul penal și de alte legi speciale, precum și în cazul infracțiunilor de trafic de stupefiante, trafic de arme, trafic de persoane, acte de terorism, spălare a banilor, falsificare de monede sau alte valori, în cazul infracțiunilor prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare, în cazul unor alte infracțiuni grave ori al infracțiunilor care se săvârșesc prin mijloace de comunicare electronică. Dispozițiile alin. 1 se aplică în mod corespunzător.

Autorizația se dă pentru durata necesară interceptării și înregistrării, dar nu pentru mai mult de 30 de zile, în camera de consiliu, de președintele instanței căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță sau de la instanța corespunzătoare în grad acesteia, în a cărei circumscripție se află sediul parchetului din care face parte procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală. În lipsa președintelui instanței autorizația se dă de către judecătorul desemnat de acesta.

Autorizația poate fi reînnoită, înainte sau după expirarea celei anterioare, în aceleași condiții, pentru motive temeinic justificate, fiecare prelungire neputând depăși 30 de zile.

Durata totală a interceptărilor și înregistrărilor autorizate, cu privire la aceeași persoană și aceeași faptă, nu poate depăși 120 de zile.

Înregistrarea convorbirilor dintre avocat și partea pe care o reprezintă sau o asistă în proces nu poate fi folosită ca mijloc de probă decât dacă din cuprinsul acesteia rezultă date sau informații concludente și utile privitoare la pregătirea sau săvârșirea de către avocat a unei infracțiuni dintre cele prevăzute la alin. 1 și 2.

Procurorul dispune încetarea imediată a interceptărilor și înregistrărilor înainte de expirarea duratei autorizației dacă nu mai există motivele care le-au justificat, informând despre aceasta instanța care a emis autorizația.

La cererea motivată a persoanei vătămate, procurorul poate solicita judecătorului autorizarea interceptării și înregistrării convorbirilor ori comunicărilor efectuate de aceasta prin telefon sau orice mijloc electronic de comunicare, indiferent de natura infracțiunii ce formează obiectul cercetării.

Autorizația interceptării și a înregistrării convorbirilor sau comunicărilor se face prin încheiere motivată, care va cuprinde: indiciile concrete și faptele care justifică măsura; motivele pentru care stabilirea situației de fapt sau identificarea ori localizarea participanților nu poate fi făcută prin alte mijloace ori cercetarea ar fi mult întârziată; persoana, mijlocul de comunicare sau locul supus supravegheerii; perioada pentru care sunt autorizate interceptarea și înregistrarea.”;

— Art. 6 din Legea nr. 78/2000: „Infracțiunile de luare de mită — prevăzută la art. 254 din Codul penal, de dare de mită — prevăzută la art. 255 din Codul penal, de primire de foloase necuvenite — prevăzută la art. 256 din Codul penal și de trafic de influență — prevăzută la art. 257 din Codul penal se pedepsesc potrivit acelor texte de lege.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile art. 6 din Legea nr. 78/2000 afectează prevederile fundamentale ale art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, art. 23 alin. (12) referitor la legalitatea pedepsei, art. 73 alin. (3) lit. h) referitor la domeniul de reglementare prin lege organică, art. 124 alin. (2) referitor la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției, art. 11 referitor la Dreptul internațional și dreptul intern și art. 20 referitor la Tratatul internațional privind drepturile omului, precum și prevederile art. 7 cu denumirea marginală *Nicio pedeapsă fără lege* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale,

dispozițiile art. 91¹ din Codul de procedură penală contravin prevederilor constituționale ale art. 28 referitor la *Secretul corespondenței*, coroborate cu art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la *Dreptul la respectarea vieții private și de familie*, ale art. 53 referitoare la *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți* și ale art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, coroborate cu art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind *Dreptul la un proces echitabil*, iar dispozițiile art. 224 din Codul de procedură penală contravin prevederilor constituționale ale art. 21 referitor la *Accesul liber la justiție*, art. 24 referitor la *Dreptul la apărare* și prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 1.007 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 6 august 2009, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 78/2000, statuând de principiu că reglementarea care formează obiectul excepției nu constituie o incriminare prin analogie, așa cum greșit susțin autorii acesteia, ci o legiferare a răspunderii penale printr-o normă juridică explicativă, care nu încalcă prevederile art. 23 alin. (12) din Legea fundamentală și ale art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De altfel, analogia, ca instituție juridică, se plasează în sfera aplicării legii ca argument de interpretare, și nu în cea a procesului legislativ. Folosirea acestei noțiuni pentru caracterizarea normei instituite de legiuitor conduce la o contradicție în termeni, căci analogia implică absența normei și, în consecință, libertatea recunoscută unei autorități publice — în mod excepțional și nu în materie penală — de a stabili ea însăși regula după care urmează să rezolve un caz, luând ca model o altă soluție pronunțată într-un alt cadru reglementat. Or, dispoziția legală atacată prevede expres că infracțiunile nominalizate se pedepsesc potrivit textelor din Codul penal în care sunt incriminate.

Curtea mai reține că nu poate primi susținerea potrivit căreia dispozițiile art. 6 din Legea nr. 78/2000 ar încălca celelalte principii constituționale invocate, deoarece din textul legii nu rezultă vreo restrângere în sensul reclamat de autorul excepției.

Totodată prin Decizia nr. 1.556 din 17 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 18 decembrie 2009, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹ din Codul de procedură penală. Cu acel prilej a statuat că nu poate fi primită susținerea potrivit căreia dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 28 și 53, deoarece înseși textele invocate oferă legiuitorului libertatea unei astfel de reglementări, secretul corespondenței nefiind un drept absolut, ci susceptibil de anumite restrângeri, justificate la rândul lor de necesitatea instrucției penale. Astfel, societățile democratice sunt amenințate de un fenomen infracțional din ce în ce mai complex, motiv pentru care statele trebuie să fie capabile de a combate în mod eficace asemenea amenințări și de a supraveghea elementele subversive ce acționează pe teritoriul lor. Așa fiind, asemenea dispoziții legislative devin necesare într-o societate democratică, în vederea asigurării securității naționale, apărării ordinii publice ori prevenirii săvârșirii de infracțiuni.

În sfârșit, prin Decizia nr. 647 din 28 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 391 din 10 iunie 2009, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 224 alin. 1 și 3 din Codul de procedură penală, statuând, între altele, că actele premergătoare au o natură proprie, care nu poate fi identificată

sau subsumată naturii precise și bine determinate a altor instituții. Așa cum rezultă din chiar denumirea lor, acestea premerg faza de urmărire penală, având un caracter de anterioritate desprins din scopul instituirii lor, și anume acela de a completa informațiile organelor de urmărire penală, de a verifica informațiile deținute și de a fundamenta convingerea organului de cercetare penală ori procurorului cu privire la oportunitatea începerii ori neînceperii urmăririi penale. Așa fiind, aceste acte, prin conținutul lor, au un caracter *sui generis*, limitat însă de atingerea scopului. Abia dincolo de această graniță se poate vorbi de o împingere într-un cadru extraprocesual al actelor care trebuie îndeplinite sub hegemonia garanțiilor impuse de faza urmăririi penale.

De altfel, prin Decizia nr. 141 din 5 octombrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 585 din 30 noiembrie 1999, Curtea a reținut că garantarea dreptului la apărare nu se poate asigura în afara procesului penal, înainte de începerea urmăririi penale, când făptuitorul nu are calitatea

procesuală de învinuit sau inculpat. Efectuarea de către organele de urmărire penală a unor acte premergătoare, anterior începerii urmăririi penale, în vederea strângerii datelor necesare declanșării procesului, nu reprezintă momentul începerii procesului penal și se efectuează tocmai pentru a se constata dacă sunt sau nu temeiuri pentru începerea procesului penal. S-a mai reținut, de asemenea, că, deși în conformitate cu prevederile art. 224 din Codul de procedură penală, procesul-verbal prin care se constată efectuarea unor acte premergătoare poate constitui mijloc de probă, dreptul la apărare al învinuitului nu poate fi considerat ca fiind încălcat, pentru că acesta are posibilitatea de a-l combate cu alt mijloc de probă, atunci când instanța ar înțelege să îi dea eficiență.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 224 și art. 91¹ din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Ioan Alexandru Ciui în Dosarul nr. 1.112/112/2010 al Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.327

din 11 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.513D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 56 din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, excepție ridicată de Ioan Marișca și Societatea Comercială „3M AGC” — S.R.L. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 2.406/337/2010 al Judecătoriai Zalău

Prin Încheierea din 27 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.406/337/2010, **Judecătoria Zalău a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 56 din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, excepție**

ridicată de Ioan Marișca și Societatea Comercială „3M AGC” — S.R.L. din Cluj-Napoca în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unui cauze penale în care se fac cercetări cu privire la săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă, prevăzută și pedepsită de art. 178 din Codul penal, și neluarea măsurilor de securitate și sănătate în muncă, prevăzută și pedepsită de art. 37 alin. (1) și (3) din Legea nr. 319/2006.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile criticate omit să cuprindă o garanție esențială referitoare la imposibilitatea dispunerii și efectuării unei percheziții informatice anterior începerii urmăririi penale, adică în fața actelor premergătoare. Totodată, legiuitorul nu a limitat dreptul organelor de urmărire penală de a solicita autorizarea aceleiași percheziții de mai multe ori și nu a instituit niciun fel de prevederi cu privire la infracțiunile pentru care se poate dispune percheziția sau referitoare la obligația instanței de a descrie în autorizație ce obiect este căutat sau ce elemente pot fi ridicate ori copiate pe suport informatic.

Judecătoria Zalău opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 56 din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 21 aprilie 2003, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul conținut:

„(1) Ori de câte ori pentru descoperirea și strângerea probelor este necesară cercetarea unui sistem informatic sau a unui suport de stocare a datelor informatice, organul competent prevăzut de lege poate dispune efectuarea unei percheziții.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, excepție ridicată de Ioan Marișca și Societatea Comercială „3M AGC” — S.R.L. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 2.406/337/2010 al Judecătoriei Zalău.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

(2) Dacă organul de urmărire penală sau instanța de judecată apreciază că ridicarea obiectelor care conțin datele prevăzute la alin. (1) ar afecta grav desfășurarea activității persoanelor care dețin aceste obiecte, poate dispune efectuarea de copii, care pot servi ca mijloc de probă și care se realizează potrivit art. 55 alin. (3).

(3) În cazul în care, cu ocazia cercetării unui sistem informatic sau a unui suport de stocare a datelor informatice, se constată că datele informatice căutate sunt cuprinse într-un alt sistem informatic sau suport de stocare a datelor informatice și sunt accesibile din sistemul sau suportul inițial, se poate dispune, de îndată, autorizarea efectuării percheziției în vederea cercetării tuturor sistemelor informatice sau suporturilor de stocare a datelor informatice căutate.

(4) Dispozițiile din Codul de procedură penală referitoare la efectuarea percheziției domiciliare se aplică în mod corespunzător.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 27 referitor la *Inviolabilitatea domiciliului*, art. 28 referitor la *Secretul corespondenței*, art. 53 referitor la *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, precum și dispozițiile art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la *Dreptul la respectarea vieții private și de familie*.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

Aspectele învederate de autorii excepției de neconstituționalitate vizează, în mod direct, modificarea și completarea normei legale supuse controlului de constituționalitate. Or, Curtea Constituțională, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, nu poate modifica sau completa textul de lege supus controlului său, această competență revenind, în mod exclusiv, legiuitorului.

Totodată, Curtea constată că, pe lângă aspectele de lege ferenda pe care autorii excepției le susțin, aceștia nu critică în mod direct textul art. 56 din Legea nr. 161/2003, întrucât nemulțumirea lor se circumscrie și unor aspecte de interpretare și aplicare a legii, respectiv a prevederilor art. 56 alin. (4) din Legea nr. 161/2003, coroborate cu cele ale art. 100 și următoarele referitoare la percheziție din Codul de procedură penală. Or, nici interpretarea și nici aplicarea normelor legale supuse controlului Curții Constituționale și cu atât mai puțin interpretarea și aplicarea dispozițiilor legale cu care acestea se coroborează nu intră în competența de judecată a instanței constituționale. O asemenea competență aparține, în mod exclusiv, instanțelor de judecată.

Pe cale de consecință, prezenta excepție urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.333

din 11 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) și art. 13 alin. (1) din Legea nr. 678/2001 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 12 alin. (1) și art. 13 alin. (1) din Legea nr. 678/2001 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 783 din 11 decembrie 2001, așa cum au fost modificate prin articolul unic pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 629 din 19 iulie 2005, și prin art. I pct. 10 din Legea nr. 230/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 812 din 6 decembrie 2010, care au următorul conținut:

— Art. 12 alin. (1): „*Constituie infracțiunea de trafic de persoane recrutarea, transportarea, transferarea, cazarea ori primirea unei persoane, prin amenințare, violență sau prin alte forme de constrângere, prin răpire, fraudă ori înșelăciune, abuz de autoritate sau profitând de imposibilitatea acelei persoane de a se apăra sau de a-și exprima voința ori prin oferirea, darea, acceptarea sau primirea de bani ori de alte foloase pentru obținerea consimțământului persoanei care are autoritate asupra altei persoane, în scopul exploatării acestei persoane, și se pedepsește cu închisoare de la 3 ani la 10 ani și interzicerea unor drepturi.*”;

— Art. 13 alin. (1): „*(1) Recrutarea, transportarea, transferarea, găzduirea sau primirea unui minor, în scopul exploatării acestuia, constituie infracțiunea de trafic de minori și se pedepsește cu închisoare de la 5 ani la 15 ani și interzicerea unor drepturi.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 referitor la *Egalitatea în drepturi* și ale art. 24 referitor la *Dreptul la apărare*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 1.545 din 25 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 5 din 4 ianuarie 2011, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) și art. 13 alin. (1) din Legea nr. 678/2001, statuând că acestea definesc clar conținutul infracțiunii de trafic de persoane și modalitățile concrete de săvârșire a faptei, formularea fiind suficient detaliată, fără a lăsa loc la interpretări. De asemenea, dispozițiile legale criticate se aplică fără niciun fel de discriminare pe criterii aleatorii tuturor celor aflați în aceeași situație juridică și nu înlătură în niciun fel dreptul părților de a-și angaja un apărător pe parcursul întregului proces penal ori de a se apăra prin mijloace procedurale specifice împotriva oricărui act menit să le defavorizeze.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe,

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 alin. (1) și art. 13 alin. (1) din Legea nr. 678/2001 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane, excepție ridicată de Lucian Ulise Bîrta în Dosarul nr. 2.976/112/2006 al Tribunalului Mureș — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.724D/2010.

La apelul nominal se prezintă personal partea Paul Dacian Ilovan și se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părții prezente, care arată că a fost arestat pentru presupuse fapte comise în anul 2001, iar acuzarea a fundamentat probatoriul printr-o declarație a unui singur martor. În plus, acel unic martor era un fost polițist. Totodată, mai arată că nu înțelege de ce împotriva sa au fost formate 3 dosare penale pentru aceeași faptă.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.976/112/2006, **Tribunalul Mureș — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 alin. (1) și art. 13 alin. (1) din Legea nr. 678/2001 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane**, excepție ridicată de Lucian Ulise Bîrta într-o cauză în care se fac cercetări cu privire la săvârșirea infracțiunilor prevăzute de textele legale criticate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 referitor la *Egalitatea în drepturi* și ale art. 24 referitor la *Dreptul la apărare*, deoarece printr-o formulare insuficient de detaliată și mult prea vagă lasă loc la interpretări, aducând atingere dreptului la o apărare corespunzătoare în raport cu cel care face acuzația.

Tribunalul Mureș — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Distinct de aceste argumente, Curtea mai constată că noțiunile de „recrutare”, „transportare”, „transferare”, „găzduire” sau „primire” nu lasă loc de arbitrar. În condițiile în care o persoană este recrutată, transportată, transferată, cazată sau primită, prin mijloacele prevăzute de art. 12 din aceeași lege, cu scopul de a fi exploatată, nu se poate reține, așa cum fără temei se susține în motivarea excepției, că incriminarea unei asemenea fapte încalcă dispozițiile constituționale invocate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) și art. 13 alin. (1) din Legea nr. 678/2001 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane, excepție ridicată de Lucian Ulise Bîrta în Dosarul nr. 2.976/112/2006 al Tribunalului Mureș — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.346

din 13 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (1) și (3) din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (1) și (3) din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, excepție ridicată de Dragoș Viorel Stoica, Camelia Stoica și Societatea Comercială „Bus Trans” — S.R.L. din Râmnicu Vâlcea în Dosarul nr. 920/90/2010 al Tribunalului Vâlcea — Secția comercială și contencios administrativ fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.348D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra notelor depuse la dosar, prin care partea Oficiului Național al Registrului Comerțului solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 21 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 920/90/2010, **Tribunalul Vâlcea — Secția comercială și contencios administrativ fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (1) și (3) din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului**, excepție ridicată de Dragoș Viorel Stoica, Camelia Stoica și Societatea Comercială „Bus Trans” — S.R.L. din Râmnicu-Vâlcea într-o cauză ce are ca obiect soluționarea unei cereri referitoare la radierea unei înregistrări păgubitoare efectuate în registrul comerțului.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că textul de lege criticat este neconstituțional, încalcând prevederile art. 16 alin. (1), art. 21 și art. 24 alin. (1) din Legea fundamentală, deoarece legiuitorul a stabilit limitativ persoanele care trebuie citate în cazul cererii radierii din registrul comerțului a unei înmatriculări ori a unei mențiuni care este păgubitoare pentru o persoană fizică sau juridică.

Tribunalul Vâlcea — Secția comercială și contencios administrativ fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 25 alin. (1) și (3) din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 4 februarie 1998, cu modificările și completările ulterioare, cu următorul conținut: „(1) Orice persoană fizică sau juridică prejudiciată ca efect al unei înmatriculări ori printr-o mențiune în registrul comerțului are dreptul să ceară radierea înregistrării păgubitoare, în tot sau numai cu privire la anumite elemente ale acesteia, în cazul în care prin hotărâri judecătorești irevocabile au fost desființate în tot sau în parte sau modificate actele care au stat la baza înregistrării cu privire la care se solicită radierea, dacă prin hotărârea judecătorească nu a fost dispusă menționarea în registrul comerțului. [...]”

(3) Tribunalul se pronunță asupra cererii cu citarea oficiului registrului comerțului și a comerciantului.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorii excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi, art. 21 referitor la accesul liber la justiție și ale art. 24 alin. (1) referitor la dreptul la apărare.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (1) și (3) din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, excepție ridicată de Dragoș Viorel Stoica, Camelia Stoica și Societatea Comercială „Bus Trans” — S.R.L. din Râmnicu Vâlcea în Dosarul nr. 920/90/2010 al Tribunalului Vâlcea — Secția comercială și contencios administrativ fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

